VOSSIUS

CURARUM AESCHYLEARUM

SPECIMEN I.

SCRIPSIT

D. HENRICUS VOSSIUS

LITER. GRAEC. ET LAT. IN ACAD. HEIDELBERGENSI PROF. P. O.

HEIDELBERGAE

IN OFFICINA ET LIBRARIA ACADEMICA MOHRII ET ZIMMERI

MDCCCXII.

N: 7.

Ex quo tempore in vernacula interpretatione Aeschyli, quem miro semper amore usque a puero amplexus sum, operam et studium navavi, id quoque enitendum duxi, ut vel restituendis locis per librarios pessumdatis, vel illustrandis iis, quae luce carere viderentur, quam minime deessem. In quo certe non visus sum interpretandi fines migrasse, quippe quum interpres, destitutus critices et verae doctrinae auxilio, viam ad interiorem auctoris sensum, quae frequenter per grammaticae metrorumque spinas ducit, haudquaquam inveniat, ideoque interpretando parum proficiat, etsi ingeniosissimus sit et ad verbum verbo exprimendum paratissimus. Haec summo agenti studio, annotationesque, si quae bonae videbantur, in chartam injicienti, sensim venit consilium, Aeschyli contextum aliquando, praefiscine dicam, emendatius atque limatius edendi, quam iis, qui ante me illam Spartam occupaverunt, contigit. Quod consilium ne quis miretur me capere potuisse post eruditorum, Stanleji, Pauwii, Schützii, Porsoni, aliorum, tantas et tam insignes curas, neque postea abjecisse, quum ab Her-

manno, Tragicorum et Aristophanis criticorum, quotquot nunc vivunt, facile principe, novam Aeschyli editionem parari audivissem; in memoriam juvabit revocare, quantis adhuc, in melicis praesertim, elegantissimus Poeta deformetur mendis, quantisque maculis sit aspersus; ita ut magnus Salmasius eloqui non dubitaret: „unum Aeschyli Agamemnonem obscuritate superare, quantum sit librorum sacrorum cum suis Hebraismis et Syriasmis, et tota hellenistica supellectile vel farragine.“ Quas quidem mendas naevosque abstergere, et caligines diffundere unius nec hominis est nec aetatis, sed junctis multorum viribus perficiendum videtur. Neque meis ego viribus, quantulaecunque sint, parcam. Maxime autem extimulavit me exemplum Aeschyli ex editione Glasguensi, notis marginalibus adscriptis, quod Illustrissimus Comes Frid. Leopoldus de STOLBERG, paternus amicus, quum ab eo petissem, ut mihi ad inspiciendum mitteret, quae est hujus Viri singularis humanitas, non solum misit, sed etiam amoris pignus ac monumentum esse voluit. Annotationum mearum, aliis occupationibus, quas hic enumerare nihil attinet, impeditus atque avocatus, saepius etiam adversa valetudine tentatus, pauca adhuc publici feci juris; nunc munere academico ad scribendum impulsus, ex adversariis delibavi nonnulla, ubi, etiam post Cl. Schützii novissimas curas, oratio aut verbis salebrosa et hiulca, aut sensu difficilis, aut denique ab eruditis male sollicitata videbatur; alios ejusmodi libellos, si occasio obvenerit, identidem propositurus. Huic autem primo specimini varietatem lectionis Porsonianae, quam Cl. Schützius ita mancam vitiisque depravatam protulit, ut nihil magis, summa equidem fide, ne dicam religione, concinnatam

ad calcem subjiciam; in quo operoso, sed Aeschyli amicis, quod spero, haud ingrato labore absolvendo, ita versabor, ut ad Schützii novissimam editionem collationem instituam, in melicis subinde, ubi discrepantia justo major sit, ea tantum enotem, quae a prima editione discedant.

Prometheus vs. 76:

Ἐῤῥωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας.

Διατόρους πέδας esse pedicas, aciebus suis saxum penetrantes Stanl. et Pauw. recte judicaverunt; nam vox διάτορος ab Aeschylo semper active intelligitur, cf. Prom. 181 et Eum. 564. Cl. Schützii interpretatio: „perforatae pedicae, quia foramina inerant, per quae clavis ad saxum adactis affigerentur," neque per se satis liquida est, neque quadrat in verbum θεῖνε. Nimirum non pedicae, sed clavi pedicarum foraminibus inserti malleo tundendi erant.

Prom. 85:

Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
Ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων δὲ κυμάτων
Ἀνήριθμον γέλασμα.

Toupius conjiciebat κάχλασμα, eumque Cl. Schützius, qui olim γέλασμα, a Stanlejo, „amabilem quandam maris γελασίαν" interpretante discedens, strepitum et quasi cachinnationem fluctuum significare opinabatur, jam mutata sententia secutus est. Καχλάζειν de undarum non leni tantum et placido susurro (ut ap. Theocrit. 6, 12: καλὰ κύματα, ἅσυχα καχλάζοντα) sed etiam de procellosi atque rabidi maris maximo fragore usurpari constat, ideoque Aeschylum κάχλασμα scribere potuisse sponte liquet. Neque tamen librorum

lectionem spreverim. Γελᾶν, de inanimatis, est renidere, nitere, splendere, hilarem esse. Il. 19, 362:

Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς.

Hymn. in Cererem v. 13:

ὀδμῇ πᾶς δ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε
Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.

ubi vid. Ruhnken. Ergo κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα est: tremulus ingentis pelagi et quasi gemmeus splendor sub lumine Solis leviter auris commoti, der Meereswogen endloser Schimmer, ut Stolbergius eximie vertit. Sic Plutarchus: καὶ βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσιν. Oppian. halieut. 4, 334:

Κύματος ἀκροτάτοιο γέλως ὅθι χέρσον ἀμείβει.

ubi adeas Rittershus. Conferatur omnino La Cerda ad Virgil. Aen. 7, 9.

Prom. 425 — 435:

Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις
Δάμεντ' ἀδαμαντοδέτοις
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεόν
Ἄτλανθ', ὃς αἰέν, ὑπείροχον σθένος
Κραταιῶν, οὐράνιόν τε πόλον,
Νώτοις, ὑποστενάζει·
Βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων
Ξυμπιτνῶν, στένει βυθός,
Κελαινὸς δ' Ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς
Γᾶς, παγαί θ' ἁγνορύτων ποταμῶν
Στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

Sic, mutata librorum interpunctione, textum constitui jussimus. Hermannus quidem, et qui eum secuti sunt, in his versiculis stropham et antistropham investigaverunt, sed successu minus prospero; neque fore credo, qui illinc antistrophica extundat, quia hoc fieri nequit, nisi verba misere torqueantur atque dilacerentur, lacunaeque admittantur, ubi depravationis vel levissima excludatur suspicio. Ἐπῳδὸν esse mihi persuaserunt Porsonus et Bothius. Ἀδαμαντοδέτοις pro ἀκαμ. lectio Stanleji unice vera, θεὸν praebet Robort. Versu 429: κραταιῶν an κρατύνων legas, quorum utrumque Cl. Schützii debetur ingenio, perinde est; nam etsi κραταιῶν apud novi Testamenti scriptores tantum proveniat, tamen melioris verbum esse notae non pernegaverim. Ὑπείροχον σθένος οὐράνιόν τε πόλον i. q. ὑπείροχον σθένος οὐρανίου πόλου, vel οὐρανοῦ, cujus immensum onus Atlas sustinet dorso. At mihi vide, ut rebus inanimatis sensum tribuerit Poeta, et tanquam animatas depinxerit. Atlantem cum caeli ingenti mole luctantem facit, quae eum frangere atque in terram deprimere connititur. Sed frustra. Atlas, robore et nervis summopere intentis, stat inconcussus, ceu rupes in mari; at contra luctando prae labore ingemit, et simul tota vicinia, Oceani fluctus, fauces Orci, flumina et rivuli, misericordia capti, congemiscunt. Cl. Schützius, in nupera editione verba χθονὸς οὐράνιός τε πόλος, idem esse ac χθονὸς καὶ οὐρανοῦ πόλος, hoc sensu, ut vs. 347 κίων, diserte contendit. Putarunt videlicet tunc temporis scriptores, Atlantem non caeli fornicem dorso sustinere, sed potius κίονας

Μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι.

tamen, an πόλος sensu mythico pro κίων οὐρανοῦ dici possit,

vehementer dubito, et vellem, vir doctus sententiam, quam tacite probat, vel uno firmasset exemplo. Πόλος est οὐρανὸς, vel caeli visibilis, quae circum axem polosque vertitur, pars. Aristoph. av. 179:

Οὐχ οὗτος οὖν δῆθ' ἐστὶν ὀρνίθων πόλος;

ubi Scholiastes: πόλον οἱ παλαιοί, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι σημεῖόν τι καὶ πέρας ἄξονος, ἀλλὰ τὸ περιέχον ἅπαν. Quibus verbis fragmentum ex Euripidis Pirithoo subtexit: τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πόλον, i. e. caelum Atlanti humeris incumbentem. Sic Orest. 1685:

Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας.

et Orph. Arg. 563:

Ἡ δὲ κατ' ὀρφναίοιο πόλου χρυσήνιος Ἠὼς
Ἀντολίας ἤνοιγεν.

Cl. Schneiderus bene monet, Homerum hac πόλου significatione usum non esse.

Prom. 523:

ἀλλὰ συγκαλυπτέος
ὅσον μάλιστα.

magis arridet lectio cod. Guelph. συγκαλυπτέον. Sic Soph. Aj. 1140: τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον et 1250: ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν.

Prom. 526:

Μηδάμ' ὁ πάντα νέμων
Θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς.

Stanlejus et Schützius, Scholiastarum auctoritate ducti, verterunt: ne unquam Jupiter universi rector potestatem suam meae voluntati opponat. At totius carminis, in qua Nympharum chorus reverentiam adversus su-

peros deos exhibet, ordine et serie diligentius perpensis, non possum non probare Garbitii sententiam interpretantis: minime Jupiter indat animo meo vim rebellem; quocum sequentia:

Μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις
Θοίναις ποτινισσομένα
Βουφόνοις, παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς
Ἄσβεστον πόρον κ. τ. λ.

optime conveniunt. Θεῖτ' (ἐν) ἐμᾷ γνώμᾳ κρ. ἀντ. positum, ut Il. 8, 449: τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε. Pauwium inepte negantem, nymphas Diis sacrificasse, non moror. Adeatur J. H. Vossius ad Virg. Georg. 4. p. 860, cujus disputatio et novissimam Cl. Schützii emendationem ὁσίαι (ut sit: nec unquam nisi pia mente ad epulas deorum accedam) nihili esse arguet.

Prom. 765:

Ἰω: θέορτον ἢ βρότειον; εἰ ῥητόν, φράσον.
Πρ. τί δ' ὅτιν'; οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τάδε.

Br. et Schütz. τὸ ῥητὸν vs. 766. ex versu antecedente temere repetitum censentes, neque, ut puto, αὐδᾶσθαι post ῥητὸν satis probantes, reposuerunt: οὐ γὰρ θεμιτὸν α. τάδε, et sic profecto potuerat scribere Aeschylus. Soph. Oed. Tyr. 993.

Ἦ ῥητόν; ἢ οὐ θεμιστὸν ἄλλον εἰδέναι;

Electra 128:

εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

Oed. Col. 1758:

Ἀλλ' οὐ θεμιτὸν κεῖσ' ἐστὶ μολεῖν.

Eur. Phöniss. 615:

οὐ θεμιτόν σοι πατρὸς ὀνομάζειν κάρα.

Nihilominus tamen vulgata bene se habet. Nam rectissime Erf. ad Soph. Trach. 841: „Sophoclem amare", dicit, „eorundem verborum repetitiones, prae caeteris autem Aeschylum"; ad quod confirmandum videatur Agam. 14—17, locus minime sollicitandus, etsi nomen ὕπνος quaternis versibus ter repetitur. Τὸ ῥητὸν αὐδᾶσθαι autem non durius est, quam Orph. Arg. 931: οὐ φατὸν εἰπεῖν, ubi vid. Herm. et Aristoph. av. 1710: οὐ φατὸν λέγειν.

Prom. 952:

Σέ, τὸν σοφιστήν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον —

Cl. Schützius sic Aeschylum scripsisse valde dubitans, duas proposuit emendationes: πικρῶν ὑπέρπικρον, aut πικροῖς ὑ., quorum alteram, acerbis fatis majorem animi acerbitatem opponens, postea in textum recepit. At magis Aeschylea est librorum lectio, acerbe peracerbum, quamvis a populari loquendi consuetudine discedat atque abhorreat. Locum germanissimum ex Agamemnone vs. 218 seq. apposuisse juvat:

Παυσανέμου γὰρ θυσίας
Παρθενίου θ' αἵματος ὀρ-
γᾷ περιόργως ἐπιθυμεῖν
Θέμις· εὖ γὰρ εἴη.

quem cave cum Cl. Schützio ἀρχᾶς περ. emendando corrumpas. Ut enim ibi poeta, quo summam verbis effingeret acerbitudinem, τὸ ὑπέρπικρον, quod multo pluris est, quam πικρόν, ejusdem notionis adverbio cumulavit, sic hoc loco τῷ περιόργως dativum, qui, ut notissimum est, adverbii explet vices, subjunxit ad exprimendam immensam et plane diram

puellae interficiendae cupidinem. Non dissimilia sunt Sept. adv. Theb. 719:

Ἐπειδὰν αὐτοκτόνως
Αὐτοδάϊκτοι θάνωσι.

ubi consule Schütz. Prom. 1020: μακρὶν μῆκος χρόνου. Eum. 332: θανάτων αὐτουργίαι etc.

Prometh. 992:

Πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ
Λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
Χθονίοις κυκάτω πάντα, καὶ ταρασσέτω.

„Βροντήματα χθονία de vero tonitru, sed terram concutiente, non de internis terrae motibus" — quae est Scholiastae β, Stanleji, aliorum sententia — „intelligendum". Sic Cl. Schützius, Pauwii commentum, ut videtur, amplexus. Fallitur V. D.; neque apte vs. 1045 et 1082 laudantur, qui huc certe non faciunt. Sunt tonitrua subterranea, ut videre est ex iis, quae Musgrav. ad Eur. Hippol. 1201 liberaliori manu congessit, prae caeteris autem e Soph. Oed. Col. 1606:

Κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος —.

Χθόνιος pro ὑποχθόνιος nemini ignotum. Jam habes caeli tonitrua simul cum fulgure sub αἰθαλοῦσσα φλὸξ latentia, nivem acervatim cadentem (νιφάδα, Schneegestöber), terrae motus cum fragore editos; unde maxima et gravissima universae rerum confusionis atque perturbationis exoritur imago. Locum imitatus est Euripides in fragmento Sylei, quod legas apud Schützium.

Prom. 1022:

ἀετὸς λάβρος
Διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,

Ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος.

τὸ δαιταλεὺς πανήμερος Stanlejus et Schützius interpretati sunt conviva quotidianus: vereor ut satis bene. Πανήμερον (sive πανημέριον) Polluci est τὸ δι' ὅλης ἡμέρας πραττόμενον. Soph: Trach. 660:

ὅθεν μόλοι πανάμερος,

i. e. uno eodemque tenore, continue naviget, ut quam citissime adveniat; ubi nollem, Mudgii etsi ingeniosam emendationem πανίμερος recepisset Bothius. Eurip. Hippol. 369:

Τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει;

Orph. Argonaut. 511:

Καί ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὅμαρτεν.

ubi Cl. Schneiderus verissime: „πανημέριος non est quotidianus, sed quod per diem durat". Recte igitur Scholiastes: μυθεύεται ὅτι ὁ Ζεὺς - - - προσηλώσας τὸν Προμηθέα - - - ἐποίησεν ἀετὸν κατέρχεσθαι καὶ ἐσθίειν καθ' ἡμέραν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ, δι' πάσης μὲν ἡμέρας βιβρωσκόμενον, νυκτὸς δὲ πάλιν ἀναπληρούμενον, καὶ οἷον ἀνακαινιζόμενον κ. τ. λ; idque ex Aeschyli sententia esse ut credamus et Hesiodus auctor est Theog 523:

Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον. αὐτὰρ ὅγ' ἧπαρ
Ἤσθιεν ἀθάνατον· τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντη
Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.

Prometh. 1080:

Καὶ μὴν ἔργῳ, κοὐκέτι μύθῳ
Χθὼν σεσάλευται·

Schäferus V. D. (melet. crit. P. 1. p. 113.) malit:

Καὶ μὴν ἔργον, κοὐκέτι μῦθος.
Χθὼν σεσάλευται,

quo nihil frigidius excogitari posse censeo, ideoque Schützium ei obsecutum esse demiror. Vulgatae simillima sunt Sept. adv. Theb. 831:

Ἦλθε δ' αἰακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ.

Soph. Electr. 59:

Τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
Ἔργοισι σωθῶ.

Eurip. Phoen. 392:

Ἔργῳ ἐστὶ μεῖζον ἢ λόγῳ.

fragm. Erechth. I, 13:

Λόγῳ πολίτης ἐστί, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.

et multa alia, quae hic describere piget.

Pers. 663:

Ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη.

Elegantissimus Comes de Stolberg in notis Mscr. legi jubet κοινά τε.

Agamemn. 1. Quod a Stanlejo propositum Schützius in ordinem recepit:

Θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλάγην πόνων,
Φρουρᾶς ἐτείας μῆχος,

si omnium librorum consensu firmaretur, tamen restituendum arbitrarer vulgatum:

Θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων
Φρουρᾶς ἐτείας μῆκος,

Nam in verbis φρόυρᾶς ἐτ. μῆχος, quam Schützius ἐπεξήγησιν quandam et uberiorem verborum τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων declarationem inesse putat, ea nobis mera videtur ταυτολογία. Ad μῆκος recte Scholiastes, quocum Pauwius et Abreschius faciunt, κατὰ subaudit: cf. Soph. Antig. 393. ibique Musgr.

Junctionem duorum genitivorum satis defendit Theocr. Id. 1, 35:

τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.

Sic. Ag. 435. Sophocl. Oed. Col. 45. et Antig. 57, ubi vide, quae adtulit Cl. Erf. in ed. min.

Agamemn. 4—7:

Ἀστρῶν κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν,
Καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς
Λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι
Ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν.

Ultimum versum, quem Valckenaer, a sciolo quodam, nescio quo, inculcatum judicavit, Schützius et Porsonus uncinis incluserunt, Bothius exulare jussit, equidem postliminio restituendum censeo. Nam hoc sibi vult excubitor nocturnus, non astra se observasse, sed potius vices astrorum, nunc orientium nunc occidentium, et per id annuas temporis vicissitudines indicantium, ut in loco simillimo Prom. 454:

Ἦν οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ
Οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου
Θέρους βέβαιον, ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
Ἔπρασσον, ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
Ἄστρων ἔδειξα, τάς τε δυσκρίτους δύσεις.

Τῶν valet τούτων, et ἀντολάς τε τῶν, leviter inflexa syntaxi positum pro: καὶ ὅταν ἀνατέλλωσι. Vel dicas: δύσεις καὶ ἀντολὰς ἄστρων ἐμπρεπόντων αἰθέρι, quod tantumdem est.

Agamemn. 32:

Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι.

Εὖ et θήσομαι jungi, quae Cl. Schützii est sententia, vetat verborum series, in qua εὖ et πέσοντα arctissimo cohaerent vinculo. Sic Agam. 563: εὐπετῶς ἔχειν. Eur. Med. 54: τὰ δεσποτῶν κακῶς πιτνοῦντα. Electr. 1101: τὰ μὲν γὰρ εὖ,

Τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν.

Consulendus Abresch. ad Pers. 1756. Constructio est: τὰ δεσποτῶν sc. κακῶς πέσοντα (cf. v. 18. 19.) θήσομαι εὖ πέσοντα. Sic Agam. 1672: ἐγὼ

Καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς.

cf. Soph. Phil. 1422. Electr. 1434. Oed. Tyr. 633. Eur. Med. 926. Hippol. 709. Iphig. in Aul 401. 672. etc.

Agamemn. 104:

Κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν
Ἐντελέων· ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει
Πειθὼ μολπὰν,
Ἀλκὰν ξύμφυτος αἰών.

Cl. Schützii, quam nunc retractavisse videtur, interpretatio in ed. min. „potentiam inspirat aetas congenita, quia illud, quod narraturus sum, ipse vivendo attigi"; etsi melior est iis, quae Viri doctissimi omnium gentium emendando eruerunt, tamen suis laborat difficultatibus. Non magnopere urgemus, Aeschylum, si haec dici voluisset, oracula edisse adeo perplexa et obscura, ut vel Oedipodi negotium facesserent; illud quaerimus, quî fieri possit, ut talis sententia, quae viginti annos natum non dedecuisset, senili in ore nil pravi habeat et perversi. Nam quae chorus senum narraturus est, paucis tantum annis abhinc facta erant; quî tandem ad senectutem appellent et provocent in re, quae adolescentibus et pueris aeque nota esse possit? Neque ἀλκάν, i. e. robur et

vires significatione potentiae unquam legere meminimus. Quae cum ita sint, alia interpretationis via ineunda. Ἀλλὰ ξύμφυτος αἰὼν non pendet a καταπνείει, sed ab ἔτι καταπνείει, unde sensus exoritur facillimus: Quamvis senex sim, adhuc tamen divinitus immissa cantum inspirat fiducia; adhuc aetas vires (ad canendum) subministrat. Quod vs. 72—75 ubi Chorus senectutis infirmitatem conqueritur, minime contradicit; corporis enim imbecillitas cum animi vigore bene conciliari potest.

Ag. 141. lege:

Δρόσοισιν ἀέπτοισιν μαλερῶν λεόντων,

ut concinnior evadat Rhythmus.

Aam. 157:

Σπευδομένα θυσίαν
Ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον,
Νεικέων τέκτονα σύμφυτον,
Οὐ δεισήνορα.

Pro σύμφυτον, etsi bene scio, huic lectioni non contemnenda succurrere subsidia, e. g. Suppl. 9: αὐτογενῆ τὸν φυξάνορα γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῆ et Eum. 465: οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτου δίκας· tamen legere malim συμφύτων. Mox scribe cum Cl. Schützio παλίνορσον.

Agamemn. 337:

Τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος
Νῆστις πρὸς ἀρίστοισιν, ὧν ἔχει πόλις.

Vox νῆστις, quam Stanlejus interpretando expressit, ac si νήστεις, jejunos, legisset, non sollicitanda. Prom. 600: σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις λαβρόσσυτος ἦλθον. — Ἄριστα Cl. Schützio sunt prandia, quod vero h. l. graecae linguae

ratio non patitur; nam ἔχειν, possidere, numquam adsciscit genitivum, semper accusativum, et mutationem τοῦ ὢν in ἃ, si quis tentet, metrum respuit. Quamobrem Ag. 961 lectio Porsoniana:

Οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ,
Ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος.

minime admittenda, sed retinenda Vulgata:

Οἶκος δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς ἄναξ·
Ἔχειν, πένεσθαι δ' οὐκ κ. τ. λ.

ubi ἔχειν, divitem esse (ut in Sophoclis Aj. 157: πρὸς τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἕρπει, Aristoph. Plut. 596. av. 1410. aliis) et πένεσθαι de industria opposita esse apparet. Ἄναξ ut Aristoph. Plut. 201: δεσπότης. Nostro loco non prandia solum a Graecis rapiuntur, sed omnes Trojanorum opes atque divitiae, τὰ κτήνη προσθετὰ δημιοπληθῆ, ut Chorus ait vs. 129, quam Pauwii certissimam emendationem (vulgo πρόθετα) speciose tuetur vir doctus in ephem. Jenens. 1806. mens. Jan. p. 169. — Ἀρίστοισιν ὢν pro ἀρ. τούτων ἃ, noto Graecismo.

Agamemn. 395. Lege:

Οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δὲ φῶς,
Αἰνολαμπὲς σίνος.

non, quod Cl. Schützii est conjectaneum, φώς. Aeschylus Paridem verbis depingit ceu ignem fatuum, vel potius ceu stellam crinitam, quae bellum et interitum minitatur; nec non ad facem illam respicit, quam per quietem parere sibi visa est Hecuba, quum Paridem in utero gereret.

Agamemn. 466. Vulgo:

Στένουσι, δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα, τὸν μὲν ὡς μάχης ἴδρις,
Τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ' ἀλλοτρίας διὰ γυναικός.

labante posterioris versus metro, quod pro pyrrhichio διὰ vel spondeum, vel iambum requirit. Remedium Bothius ex ingenio praebet τίταν, haud inefficax illud, sed acrius ac sane violentum; leniori videbimur usi, reponendo διαί: sic infra 1454: γυναικὸς διαί, 1486: διαὶ Διός, 892. 1165: ὑπαί. — Τό ἄνδρα Schützium male habuit, qui Stanleji conjecturam ἄνδρας, ut sensui magis convenientem, in contextum recepit. Perperam, nisi omnia me fallunt. Aristoph. av. 842:

Κήρυκα δὲ πέμψον τὸν μὲν εἰς θεοὺς ἄνω,
Ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω.

ubi ne auscultemus Marklandum ad Eur. Iph. Taur. 112. emendantem κήρυκε, ut sit duo legatos. Ἴδρις mutari in ἴδρων nonnemini placebat; sed ἴδρις ferri potest; consule infra vs. 1400:

Θαυμάζομέν σου γλῶσσαν, ὡς θρασύστομος.

Agamemn. 501:

Κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον
Κλάδοις ἐλαίας· μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις
Πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις τάδε,
Ὡς οὔτ' ἄναυδος, οὔτε σοι δαίων φλόγα
Ὕλης ὀρείας σημανεῖ καπνῷ πυρός·
Ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων - -
Τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον.

Cl. Schützius, his sensum inesse negans, post τάδε colo interpunxit, et ὡς in ὃς mutavit, at vereor ut sententiarum ordinem satis perspectum habuerit. Nam primum, quid sibi velit τάδε, si ad praecedentia trahatur, equidem non exputo. „Pulvis mihi testis est“ — cujusnam rei? — „praeconem advenire?“ Certe hoc fieri nequit, quum Clytaemnestra prae-

conem oleae ramis coronatum suis ipsius oculis videat. Deinde τὸ ὅς cum κήρυκα jungi posse, mihi persuaderi numquam patiar. Ratio grammatica postulat, ut cum κάσις jungatur, unde sensus quidem efficeretur lepidissimus; quis enim fando audivit, pulverem umquam verbis locutum fuisse. Denique quae in Vulgata orationis ambitum referunt perfectum suisque numeris plane absolutum, ea emendando male divulsa et disjecta, nec mihi nec ulli, qui tritas diuturna Aeschyli lectione aures habet, umquam probabuntur. Quare nullus dubito, quin persana sit lectio vulgata. Τάδε ad sequentia trahendum, de qua re vide quae Erfurdtius V. D. notavit ad Soph. Oed. Tyr. 101. Sensus est: aridus pulvis testatur, praeconem quae universe tantum nota sint, laeta narratione prolixius elocuturum esse. Quae pulveris nebula multum facit ad festinationem nuntii declarandam, et Clytaemnestrae auctor est, illum prospero fortunae flatu huc appulisse; nam si minus fausta attulisset, tum profecto neque pulverem moveret, et lento gradu procederet.

Agamemn. 542—544:

Ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην
Τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε, καὶ πανώλεθρον
Αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον.

Αὐτόχθονον π. δόμον non est, quod Stanlejus, Schneiderus, alii perperam statuerunt: δόμον σὺν αὐτῇ τῇ χθονί, sed valet: domum e prisco velut Aboriginum tempore oriundam. Sic vs. 716: Πριαμοῦ πόλις γεραιά· et Soph. Oed. T. 1395: τὰ πάτρια λόγῳ παλαιὰ δώματα. Locum nostrum inde a vs. 533 respexit Aristophanes in Avv. vs. 1240:

πως μή σου γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψει Δίκη.

Agamemn. 628:

Οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά,
Ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον.

Cl. Schützius, commate posito ante ὅπως, ita vertit: haud licebit amicis diuturnum inde laetitiae fructum capere, postquam ficta iis bona narravero. At οὐκ ἔσθ' ὅπως non discerpendum. Nihil vulgata sanius, in qua vs. 629 diligentiorem quandam refert et uberiorem vocis καλὰ expositionem, sic fere accipiendam: καλά, ὥστε ἐξεῖναι φίλοισι καρπ. κ. τ. λ. i. e. minime dicam, mendacia esse bona, ut (scilicet) amicis diuturnum laetitiae fructum afferant.

Agamemn. 630.

Πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις;

Nomen τἀληθῆ, nescio quo jure suspectum Cl. Schützio, reponenti κἀληθῆ, tolerari potest, modo κεδνὰ vocis quodam pondere efferatur: Qui tandem consequeris, ut quae vera nobis narras, eadem et bona sint. Πῶς ἂν, quin cum Cl. Bothio utinam vertam, potissimum caussa est constructio cum εἰπὼν τύχοις. Cf. infra vs. 1234: τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν; et Soph. Phil. 223:

Ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ
Τύχοιμ' ἂν εἰπών;

Agamemn. 652:

Τοιῶνδε μέν τοι πημάτων σεσαγμένον
Πρέπει λέγειν παιᾶνα τῶν Ἐριννύων.
Σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον,

Ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν - - -
Πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων
Χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;

Σεσαγμένον invitis libris pro σεσαγμένων Cl. Schütz. reposuit rectissime; male autem cum Stanlejo et Pauwio εὐάγγελον ἥκοντα, enallagen temporum aversatus, mutavit in εὐάγγελος ἥκων τε, ubi copula friget maxime. Πημάτων σεσαγμένον et εὐάγγελον eundem postulant casum, et verborum ordo, ni gaudio interruptus esset et immutatus, sic procedere debebat: εὐάγγελον δὲ σ. π. οὐ πρέπει συμμιγνύναι κ. τ. λ. At nuntius, laetitia perfusus atque elatus, orationem, quod est laetabundi, subito inverti patitur, nam ipse est εὐάγγελος: unde etiam id efficitur, ut, quae in universum de quocunque nuntio intelligenda sunt, ea sic proferantur, ut de hoc nuntio simul intelligantur. Simillima apud Tragicos saepe legere memini. Sept. adv. Theb. 1:

Κάδμου πολῖται, χρὴ λέγειν τὰ καίρια,
Ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως
Οἴακα νωμῶν, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ.
Εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν - -

ὅστις, male pro τοῦτον ὃς acceptum, valet quicunque. Fraudi fuit VV. DD., quod, quae generatim produntur, et quae specialiter, sic mixta atque temperata sunt, ut singula discerni paene nequeant. Sic Soph. El. 339:

εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
Ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ubi, si quis sententiam poscat universe pronuntiatam, ei pro με legendum sit τινα. Phil. 98:

Οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
Πάντ' ἐκπορθεῖ πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.

Bothius vult legi ἐμοί, ut ad Philoctetem referatur totum; Hermannus proposuit τινα, ne quid nisi generale habeat sententia. Me judice uterque fallitur; huic tamen Gernhardus et Erfurdt. temere sunt assensi.

Agamemn. 663:

αἱ δέ, κεροτυπούμεναι βίᾳ
Χειμῶνι Τυφῶ, ξὺν ζάλῃ γ' ὀμβροκτύπῳ,
Ὤιχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ.

Sic utique legendum. Cf. Suppl. 576: Τυφῶ μένος. Verba ποιμένος κακοῦ στρόβῳ neutiquam sollicitanda; ποιμὴν κακός h. l. est ἄνεμος. En tibi naves, non quas juxta Homerum (Od. 9, 78.)

ἄνεμός τε κυβερνῆταί τ' ἴθυνον:

sed jam solius turbinis, ejusdemque immanissimi, regimini atque arbitrio deditas. Mox retinendum: ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς ναυτικῶν τ' ἐρειπίων, quam structurae variandae rationem exempla a doctissimo Lobeckio ad Soph. Aj. 716. allata in aprico posuerunt.

Agamemn. 669:

Ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος
Ἤτοι τις ἐξέκλεψεν, ἢ ξητήσατο
Θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἴακος θιγών.

Cl. Schützius emendari vult: ἐξηγήσατο, ut sit: deorum aliquis vel clam et furtim consilio subduxit, vel palam virtute eduxit: ingeniosius sane quam verius. Incorruptus est, si quis alius, hic locus, quem sic intelligo: Deorum aliquis nos vel furtim subduxit (quod fecisse Leucothea traditur, quum clam Neptuno Ulyssem ab interitu alienaret) vel deprecatione sua periculo liberavit

(sicut a Venere exoratus Jupiter Aeneam mortis faucibus eripuit). Οὐκ ἄνθρωπος additum, ut dei potentia manifestetur quam maxime.

Agamemn. 706 seq.:

Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων
Μῆνις ἤλασεν, τραπέζας
Ἀτίμωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ,
Καὶ ξυνεστίου Διὸς
Πρασσομένα τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας
Ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέῤῥεπεν
Γαμβροῖσιν ἀείδειν.
Μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον
Πριάμου πόλις γεραιὰ
Πολύθρηνον μέγα που στένει.

Sic versiculi legendi et dividendi, neque est quod cum Cl. Schützio τίοντος rescribamus. Τίειν h. l. non est **punire**, sed **honorare, celebrare, concelebrare**, quod vel νυμφότιμον videtur postulare; cf. **Eum.** 556. 557. Τελεσσίφρων Μῆνις (non μῆνις) minime est, quod Schützio placebat, **strenua Graecorum ira**, sed potius, **Ira deorum quicquid velit perficiens**, quae a Poëta tamquam persona inducitur, ut Μοῖρα τελεσσίνοος ab Orpheo, **Argon.** 1311. Constructio verborum est: Μῆνις τελεσσίφρων πρασσομένα ἀτίμωσιν (κατὰ τοὺς) τίοντας τ. ν. μ. Neque enim solus punitur Paris, sed omnes simul affines et cognati, qui in nuptiis Paridis pro heroici temporis more hymenaeos et epithalamia cecinerant, indeque sceleris participes facti erant. Cf. **Prom.** 555, ubi itidem carminibus laetis carmina tristitiae et misericordiae plena — heu quantum ab illis mutata! — sibi invicem opposita invenias.

Agamemn. 826. Rescribe meo periculo:

τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει
Ἐλπὶς προσίει χειρὰς οὐ πληρουμένῳ.

altero vasculo Spes manus admovebat, calculos scil. eductura, haud impleto i. e. sed calculorum prorsus erat vacuum. Προσίει χειρὰς admodum ingeniosa est Bothii conjectura.

Agamemn. 830. Legendum censeo:

Τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα (μέμνημαι κλύων)
Καὶ φημὶ ταυτά, καὶ κ. τ. λ.

Τὰ δὲ valet κατὰ τὰ δέ. Sic Soph. Oed. T. 706: τό γ' εἰς ἑαυτόν. Antig. 889: τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Aesch. Sup. 193 etc. Sensus igitur: quod ad sententiam tuam attinet (bene memini me audire) et eadem dico, et etc.

Agamemn. 871. Legi malim:

Πολλὴν ἄνωθεν (τὸν κάτω γὰρ οὐ λέγω)
Χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών,

Τὸ πολλὴν adverbii loco positum significare credo, saepe, non semel. „Laena terrae," ut Bothius bene monuit, „seu terrena, dicitur tumulus, quomodo lapides injecti λαΐνεος χιτὼν apud Homerum."

Agamemn. 910 locus procul dubio sic interpungendus:

Εὐθὺς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος
Ἐς δῶμ' ἄελπτον, ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη.

Libri post πόρος commate distinguunt, post ἄελπτον non item. Porsonus omnem sustulit distinctionem.

Agamemn. 957:

Πολλὴ γὰρ αἰδὼς σωματοφθορεῖν, ποσὶν
Φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.

Σωματοφθορεῖν est corpus perdere, se ipsum perdere; sed σῶμα sensu latiore accipiendum, ut tota Agamemnonis includatur familia. Namque Graecis, sicut Hebraeis, dii poenas sumere putabantur, non de eo solum, qui scelus admiserat, sed etiam de natis ejus natorumque natis: cujus opinionis luculenta extant apud Herodotum exempla, e. g. I, 13. Qua de caussa cuncta progenies inde a duce et principe generis usque ad ultimam stirpis propaginem saepissime tamquam una cogitatur persona; cui, quae juvenis olim, vel temere peccaverit, provectiore aetate luenda sint. Sensus igitur: Vehementer verendum est, ne me cum tota gente perdam, si hasce divitias calcando perdiderim. Unde facile carere possumus Cl. Schützii quamquam speciosa emendatione δωματοφθορεῖν. Non abludit Sept. adv. Theb. 877: δόμοισι καὶ σώμασι πεπλαγμένους ἐννέπω.

Agamemn. 966:

Ῥίζης γὰρ οὔσης φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους
Σκίαν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός,
Καί, σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
Θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολών.
Ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς
Οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει,
Ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρεφωμένου.

Locus insigniter turbatus, in quo expediendo VV. DD. turpiter se dederunt. Cl. Schützius, ut aliorum ineptias silentio praeteream, σημαίνεις μολών mutat in σημαίνεις δόμοις, quod optimo se jure facere putans sic interpretatur: „quum tu ad lares domesticos reverteris, hiemali tempore calorem aedibus affers.“ Concedamus vocem μολών esse corruptam; at

foedior menda remanet in σημαίνεις, quod prioribus junctum prorsus soloecum est; nam σοῦ μολόντος σημαίνεις graeca non magis sunt, quam haec latina, te reverso affers: ut a Schützio verti debebat, qui liberius interpretando vitia offucavit, non exemit. Pro σημαίνεις μολών, quod e vs. 300 (σημαίνει μολόν) hic irrepsisse videtur (cf. Soph. Antig. 1208), non dubitamus, quin reponendum sit, θερμαίνεις μολών· h. sensu: quum tu ad domesticum larem redis, hiemali quidem tempore fervor aestivus calefacit nos; in quod unice quadrabunt quae sequuntur: quum autem Jupiter (fervidissimo anni tempore) ex immatura uva vinum parat,*) tum domus frigidiore quadam aura recreatur etc. Sic omnia inter se apta sunt et connexa. Θερμαίνει sc. ἡμᾶς s. δόμους, ut in Soph. Oed. T. 1023:

Κἆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἐστερξεν μέγα;

sc. ἐμέ. — Post δόμους v. 966. commate distinguendum. Φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους positum, ut in Theocriti nobili loco, 7, 7: ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν

Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον.

Δόμοι sunt aedes Agamemnoniae domus: φυλλάς, φυλλάδες, h. l. non sunt, quod Stanlejo in mentem venit, rami arborum marcidi, folia tamen retinentes, sed potius, rami laete frondescentes, ut Soph. Oed. Col. 676: φυλλάδα μυριόκαρπον. Finge tibi vites Agamemnonis domui applicitas, quae e vigenti radice ramos et folia trudunt, atque usquequaque expandunt, quasi desiderio flagrantes, ante di-

*) Im Kochmonate, ut Nos dicimus.

lectas domini aedes umbram adversus canem Sirium praetendendi.

Agamemn. 975:

Τίπτε μοι τάδ' ἐμπέδως
Δεῖγμα προστατήριον
Καρδίας τερασκόπου ποτᾶται;

Stanleji conjecturam δεῖμα, cui ipse non multum videtur tribuisse, jam Cl. Schützius, postquam judicium de primae strophae consilio mutavit, recipiendam arbitratus est. At vocis δεῖμα notio inest nomini προστατήριον. Δεῖγμα προστατήριον valet: Ostentum, quod perpetuo animum angens ante oculos obversatur. De Calchantis Oraculo minime accipiendum.

Agamemn. 1055:

Σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον.

Sic Soph. Trach. 1120: εἰπὼν ὃ χρῄζεις λῆξον, quem locum Erf. et Bothius male tentaverunt.

Agamemn. 1295:

Ἄξει νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός.

Ὑπτίασμα non est resupinatio, sed supplicum gestus, supinas manus ad caelum tendentium. Sic Prom. 1005:

Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν.

et Sept. adv. Theb. 174:

Κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτάς.

VARIETAS LECTIONIS IN EDITIONE PORSONIANA.

Prometh. 9. σφὲ 16. τῶνδέ μοι 35. κρατῆ 53. ἀλυνδοντα 60. ἤδέ γ' 66. σῶν ὑπερστένω 90. γέλασμα 98. Φεῦ Φεῦ 102. οὐδέ μοι 112. τοιάσδε 117. τις omissum 134. Μυχὸν, ἐκ δ' 147. πέτραις 150. δὲ δὴ 163. Θέμενος 201. ἕδρας 213. ὑπερσχόντας 233. ἔχρῃζεν 256. τοῦ μὴ 264. τοὺς κ. πράσσοντας 285. πρός σε 343. θέλεις 347. χ' αἱ 354. πᾶσιν ὃς 355. γαμΦηλαῖσι 365. ῥίζαισιν 371. ἀπλήστου 380. ἰσχναίνῃ 406. ἤδη 408. μεγαλοσχήμονά τ' ἀρ-χαι 409. στένουσι 416. μάχας 418. τόπον vs. 425—436 Porsono 'επῳδὸς sunt: vs. 425. 426. sic scripti:

Μόνον δὴ πρόσθεν 'αλλον ἐν πόνοις
Δαμέντ' ἀκαμαντοδέτοις

428. ὑπείροχον 430. ὑποβαστάζει. 433. ἄϊδος Post μυχὸς nullum lacunae signum. 434. ἁγνορρύτων 436. μή τοι 438. προυσελούμενον 442. πήματα 450. κοὔτι 461. ἐργάτιν 463. ζεύγλαισι δουλεύοντα· σώμασίν θ' 465. ὑφ' ἅρματ' 473. πλανᾷ 477. δόλους 478. εἰς 511. μοῖρά πω 513. Φυγγάνω 517. ἄρα Ζεὺς Post ἀσθ. puncto distinguitur. 525. ἐκΦυγγάνω 529. ἐλιννύσαιμι 540. δερκομένη 543. γνώμῃ 546. εἰπέ που τίς ἀλκὰ, 547. ἄρηξις· 548. ὀλιγοδρανίην 550. ἐμπεποδισμένον· 556. ὅ, τ' 561. γῆ 564. ὅπῃ 565. γῆς ἡ 572. ἀλλά με 573. κυνηγετεῖ 576. πῆ μ' — πλάνοι. 583. ποντίοις 586. ὅπῃ 589. κλ. πρόσφθ. τᾶς βουκ. π.; 597. θεοσσυτὸν δὲ 606. τί μὴ χρῄ· (sic.) 609. ὅπερ 615. ἁρμοῖ 618. ὤχμασε 621. μόνον. 629. μή μου π. μ. ὡς 637. ὡς τἀποκλαῦσαι κἀποδύρεσθαι 642.

ὀδύρομαι 647. εὐδαίμων 655. ὀνείρασι 658. Δωδώνην 663. βάξις ἦλθεν 676. Κερχνείας 677. ἄκρην 685. μυθοῖς ψευδέσιν 687. ἀπεχε vs. 689—693 sic ordinati:

Ἐς ἀκοὰν ἐμὰν, οὐδ' ὧδε δυςθέατα,
Καὶ δύσοιστα πήματα, λύματα, δείματ' ἀμφήκει
Κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν.

— 717. ὑβριστὴν 726. Σαλμυδησσία 738. ἐπέῤῥιψεν 763. τρόπῳ σήμ. 766 ῥητὸν 775. οὐκ ἔτ' 779. ποίων πρόδ. 781. ἐκλύσοντ' ἐμέ. 787. τὸ μὴ οὐ 791. Φλογωπὰς 793. Γοργ. 816. τῶν δ' 825. ἐκμεμόχθηκεν 841. πᾶσιν 849. θιγὼν 850. γεννημάτων 867. γνωμὴν' 875. λόγου 897. πλαθείην — σὺρ. 899. γάμῳ 903. Θεῶν ἔρως ἄφ. 907. αὐθάδη φρονῶν 917. πυρπνόον 918. τὸ μὴ οὐ 944. πικρῶς 945. τὸν ἐφημέρ. 947. πατὴρ ἄνωγέ σ' 950. αὐθέκαστ' 973. καί σε 1008. οὐδὲ μ. κέαρ Λιταῖς· 57. εἰ δ' ἐντυχῇ 75. εἰσέβαλεν 80. ἔργῳ κοὐκ ἔτι μύθῳ-

· Septem adversus Thebas. v. 13. ὥραν 28. Ἀχαΐδα 33. πυλῶν 34. εὖ θαρσεῖτε 54. πύστις 61. πνευμόνων 62. ναὸς 65. λάβε 78. μεγάλ' ἄχη, 81. κόνις με 83. 84 sic scripti:

Ἐλεδεμνὰς πεδιοπλόκτυπός τ'
Ἐγχρίμπτεται βοὰ, ποτᾶται,

vs. 84—96, inde a βρέμει usque ad κτύπον, faciunt 16 versiculos in ed. Glasguensi, quorum 14 congruunt cum Schützii prima editione, duo autem ita divisi sunt:

Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων
Ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς

vs. 97—110, a πέπλων ad ὀρόμενον ordinati sunt ut in Sch. prim. edit. vs. 109. legitur δοχμολόφων vs. 111. 112 ut in prima Sch. ed. 118. πύλαις vs. 120—143 divisi ut in prima Sch. ed.; quae a novissima discedunt sunt haec: v. 121. φονίπολις 129. σέθεν ἐξ 130. λιταῖς σε 132. Λύκειος 133. αὔτας 136. et 140. ἕ ἕ ἕ ἕ. vs. 147—150 porsus ut in Sch. prim. ed. vs. 151—164, nulla stroph. et antistr. distinctione adhibita, divisi ut in Sch. prim. ed.; quae a novissima discedunt, haec sunt: 155. μοι omissum 156. πανδίκους 160. Φιλοπόλιες 161. μέλεσθ' ἱερῶν vs. 186—191 et 195—200, ordinati ut in Sch. prim. ed.; a nov.

discedunt haec. 190. δια στόμα 197. νιφομένης 201. δόρυ. 203. τοὺς τῆς 205. ἐπίδοιμι 210. μήτηρ, γυνὴ σωτῆρος· 211. ἔστι θεοῖς δέ τ' ἰσχὺς 212 κακοῖσιν τὸν vs. 213. 214 sic leguntur:

Καὶ χαλεπᾶς δύας ὑπερθ' ὀμμάτων κρη-
μναμέναν ν. ὁ.

217. εἴσω 225. ἀκρόπτολιν 233. οὐκοῦν — πέρι. 234. ἀραγμὸς δ' 239 κἀμὲ καὶ σὲ καὶ π. 243. ἀγαλμάτων. 263. ἐουρύπληχθ' 267. σὺν 278 δυσευνήτειρα 279. παντροφος vs. 286. 287 ita leguntur:

Παντὶ τρόπῳ Διογενεῖς ὦ
Θεοί, πόλιν καὶ στρατὸν

297. πρὸς τάδ' 300. καὶ τὰν ῥίψ. vs. 303. 304. sic scripti:

Καὶ πόλεως ῥυτῆρες,
Εὔεδροί τε στάθητ'

323. εὖτε πτόλις 340. λελιμμένοι 349. τλήμονες 359. οὐκ ἀπαρτίζει 378. μένει 394. αἰσχύνης 402. νῦν 409. ἄλλου 416. θάλπεσιν προσείκασεν· 419. γράμμασιν 423. ἀνδράσιν 430. ἐξέπ. 449. πνεύμασιν 457. δέ τῳ 466. τῷδε 477. ὤπασεν 480. περίδρομον αὐτοῖς 481. κύκλου 483. Θυὰς ὥς, Φόβον. 485. Φόβος 492. οὐδ' ὅπλων 494. ἀνὴρ 501. ἥσσαμ. 512. Βοῤῥαίαις 513. Διογ. 536. κομπάσμασι 537. ἦτ' ἂν 543. εἰσαμεῖψαι 545. ἢ 'ξῶθεν 553. σωφρονέστατον 561. αὖθις προσμ. 562. ὄνομα 563. δίς τ' ἐν τελευτῇ 565. τοῖον 569. πηγὴν-δίκη 577. δοκ. δίκαιος 579. ἀφ' 583. δυσσεβεστέροις 585. καρπὸς οὐ κομιστέος· vs. 586. uncis inclusus. 588. πανουργίᾳ τινί, 590. ἢ ξυμπολίταις 592. ταὐτοῦ — ἐκδίκας τγρεύματος 597. ἀνδράσιν 613. πᾶς πρὸς ἐπι— 633. ἔξει πατρῷαν 639. ἁμὸν 643. Πολυνείκῃ 652. προσεῖπε 653. οἷα 654. νῦν παρ. 666. αὐτοκτόνος 668. τίς 671. σὲ 680. αἰσχρὰ 681. ὄμμασιν 682. κέρδος πρότερον ὑστέρου 685. ἐκ χερῶν ὅταν vs. 690. seq. sic leguntur:

Νῦν ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ δαίμων
Λήματος ἀντροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλ-
λακτὸς, ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ
Πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ.

698. οὐδὲ 711. ἔρις 732. πυθικοῖς 735. δ' omissum. 744. πτνὸν 747. ἀλλὰ vs. 759. 760 ita leguntur:

Πόλεως πουλύβοτός τ' αἰὼν βροτῶν,
Ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον,

767. ἐτέλεσεν· 768. περὶ τῶν 769. γ' omissum. 771. ἐπίκοτος 774. δία χερὶ ποτὲ λαχεῖν 779. ὀβρίμων 797. οὕτως 813. πολεμάρχους 821. Θυὰς 822. δυσμόρους 827. ἄπιστοι vs. 842. in duo divisus ita legitur:

Τὰν ἄστονον, μελάγκροκον
Ναύστολον θεωρίδα.

843. 'πόλλωνι 852. Ἀΐδα 854—857 Semichoro tribuuntur. 856. κλάω vs. 858—933 Porsono monostrophica sunt; nos enotemus, quae a Schützii prima editione discedunt. 879. (ed. prim.) ἀλκᾶ 881. λύμη 885. σὺν σιδ. 888. Οἰδιπ. κατεύγματα 890. τετυμμένοι. 915. τίνες; 916. λαχαί 920. Φιλογαθὴς, ἐτύμως 922. κλαομ. vs. 924. 925 sic digesti:

Πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀ-
θλίοισιν, ὡς ἐρξάτην

927 τε 930. 931. sic scripti:

Προπασῶν γυναικῶν, ὁπόσαι
Τεκνογόνοι κέκληνται.

vs. 935—942 Ismenae tribuuntur. 935. δῆτα vsbus 943—948 signum Χοροῦ praefixum. 945. 946 ita constituti:

Θηκτὸς σίδαρος· πικρὸς
Δὲ χρημάτων κακὸς

vs. 949—952 Antigonae adscribuntur. 949. 950 sic scripti:

Ἔχουσι μοῖραν λαχόντες ὦ μέλεοι.
Διοσδότων ἀχέων·

vs. 953—962 Ismenae assignantur. 962. ἔληξε δαίμ. 966. A. ἴτω δάκρυα. I. ἴτω γόος. 976. πέλας αἵδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν. 979. μέλαιν', Ἐριννύς ἤ — et sic quoque v. 991. 982. κατέκτανεν 986. τάλανα καὶ πάθεν 989. Μοῖρα 998 ἰώμασι praecedenti versiculo junctum. vs. 1000. 1001. sic leguntur:

Ἰὼ ἰὼ δυστόνων κακῶν
Ἄναξ Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα.

1002. πολυστονώτατοι 999. (ed. noviss.) οὕτω 1003. ἀτίμων 4. τοιαῦτ ἔδοξε τᾷδε 12. κακῷ 15. πάσονται 20. θάρσει παρ. 26. οὐ δια-

τετίμηται vs. 33. 34 in unum contracti vs. 37—41 Antigonae tribuuntur. 39. τύμβῳ; 45. Εἴσι. τίς ἂν ταῦτα 46. τε omissum. 47. κλᾶοντ.

Pers. 13. ᾤχωκε 14. τίς-τίς 16. Ἐκβ. 28. ἐν τλήμονι 29. Ἀρτημβ. 35. Αἴγυπτογ. 37. ὠγυγίας 43. Μητρ. 44. δίσποι, 46. πολλοῖς ἅρμασιν 58. ὑποπομπαῖς 59. αἴας 65. πεπέρακεν 66:

Βασίλειος στρατὸς εἰς ἀν-
τίπορον γείτονα χώραν,
Λινοδέσμῳ σχεδίᾳ
Πορθμὸν ἀμείψας·

sic in antistr. 69. Ἕλλης 77. στυφέλοις 84. Ἄρην 94. εὐπετοῦς 104. 105 ita ordinati:

Διέπειν, ἱππιοχάρμας τε κλόνους,
Πόλεων τ' ἀναστάσεις.

sic in antistr. 107. θαλάσσης πολιαι-νομένης 127. ξὺν 150. ἐμῇ, προσπιτνῶ 156. στρατῷ 161. ἀντρ. 166. πλοῦτός γ' 169. τοῦδέ μοι (sic) γίγνεσθε 187. ἔτευχον ἀλλ. 215 λαβεῖν 230. δυσμαῖς 235. ἄλλο, 237. χερὸς γ' 244. νυμερτῆ 253. Πέρσαι· 254. 255 hoc modo divisi:

Ἄνι', ἄνια κακὰ, νεό-
κοτα καὶ δαΐ'. αἶ αἶ,

sic in ant. 259. αὐτὸς 266 et 272. ὀτοτοτοῖ 277. ναΐοισιν 279 seq. ita ordinati:

Δυσαιανῆ Πέρσαις δαΐοις,
Ὡς πάντα παγκάκως ἔθεσαν,
Αἶ αἶ, στ. φθ.

sic in Antistr. 284. στυγναὶ δ' 291. ὅμως-βροτοὺς 297. ζῇ 301. στυφλους 306. κάργήστης 311. οἵδε ναὸς ἔπεσον ἐκ μιᾶς. 312. Χρυσεὺς Μκτ. 314. πυρσὴν 315. πορφορᾷ 316. Ἄραβος 320. Σεισάμης 325. ἔπαρχος 329. αἶ αἶ, 332. πόσον τι 334. ναΐοισιν 336. ναυσὶν 337. πᾶς 338. ναῶν, δεκὰς 342. δοκοῦμεν-μάχῃ; 343. τὶς 348. ξυμβ. 361. πᾶσιν 364. στῖφος μὲν 368. ναυσὶν 370. τοσαῦτ' 374. ἔτροπ. 377. πᾶς θ' 381. ναῶν 394. ἔπειτα κ. 403. ἀγών. 405. κοὐκ ἔτ' 414. παισθέντ' 416. δὲ 417. οὐκ ἔτ' 439. ἀκμαῖοι 443. οἵ 'γὼ — ξυμφ. 450. κτείνειαν 456. ἐκυκλ. 461. κρεο-

κοποῦσι 469. ξυμφ. 477. ποῦ τάσδ' ἔλειπες 485. ποτῷ 486. Ἀχαΐδος 490. ἠδὲ 504. ἔπιτνον 515. οἳ 'γὼ 522. οἴκων 526. ξυμφ. 533. Ἐκβατάνων 536. διαμυδαλέοις 546. νῦν δὴ 548 Ξ. μὲν 552. οὔ-τω 554. τόξαρχος 556. καὶ θαλασσίους Ὁμ. 560. πανωλέθροισιν 568. 569:

Ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας ὀᾶ,
* * * στένε καὶ δακνάζου,

578. τοκέες 579. hic versus prorsus ejectus. 584. Περσ. 586. δεσποσύνοισιν 587. οὔτ' ἐς 597. ἔμπειρος 601. ἀεὶ 606. ἄνευθ' 608. παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς 629. ψυχὰν 648. 649:

Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης
Ἀϊδωνεὺς

sic in antistr. 650. Δαρεῖον, οἷον ἄνακτα Δ.- 651. πότ' 656. ita divisi:

Βαλὴν ἀρχαῖος βαλὴν
Ἴθι, ἵκου,

sic in antistr. 662 et 669. Δαρειὰν, οἷ 672. δυνάτα δυνάτα 674. διάγοιεν 675. πάσα γᾶ σᾶ τᾶδε, 677. νᾶες ἄνχες, ἄναες, 681. πέλας τάφου 686. χοὶ 690. 'εστὶ 700. σοὶ 703. 'ευτύχοι 707. ὡς ἕως 713. Ἀθηναις 717. στρατηλάτων 732. πῶς τε-τίς 735. ναὶ λόγος 736. φεῦ ταχ. — ἔς τε 738. ἐκτελευτήσειν 739. τίς, αὐτὸς, 740. φίλοις 742. ἱερὸν 743. ἤλπισε 746. δὲ 747. πῶς τάδ' 748. πόρος 758. τὸ δ' 759. οὔγε 764. ᾠακοστρ. 770. ἴθυνε 772. σὺν 774. φίλοισιν, 776. κἀγὼ γ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον πάλου, 790. συμμ. 810. τοι γὰρ 814. γῇ 816. ὄμμασιν 825. ἔπεστιν 826. κεχρημένοι 838. ψυχὴν δ. ἡδονῇ 842. δαίμον 856. ἠδὲ 859. ἀπόνους ἀπαθεῖς, εὖ * * * 860. ἄγον οἴκους 870. περὶ πύργοι 872 τ' deest. 873. ἐχόμεναι 881. Χίος 886. μεσάγκτους 888. ἠδὲ vs. 894. seq. sic. divisi:

Καὶ τὰς εὐκτεάνους
Κατὰ κλῆρον Ἰόνιον πολυάνδρους
Ἑλλάνων ἐκράτυ-
νε σφετέραις φρεσίν·
Ἀκάματον δὲ παρῆν

904. πλαγχθεῖσι ποντ. 909. ἐμᾶν 911. Ζεὺς 920. ἀγδαβάται 924. αἶ αἶ κεδν. vs. 925. 926 in tres divisi et sic scripti:

'Ασία δὲ χθὼν βασιλεῦ
Γαίας αἰνῶς αἰνῶς
'Επὶ γοῦνυ κέκλιται.

929. syllaba α in πατρίᾳ ad anteced. vs. retracta. 929. ἐγενόμην vs. 934. 935 sic in unum contracti:

Πέμψω πολύδακρυν ἰακχάν. (sic.)

939. μετάτροπος 951. ποῦ δὲ Φίλων ἄλλος ὄχλος, 952. δὲ σοὶ 954. 955:

Σούσας, Πελάγων, καὶ
Δοτάμας ἠδ' 'Αγδαβάτας,

960. στυφέλου 961. ἀκτᾶς 966. Μασίστρης 968. ἐπανέρωμαι 970. ὠγυγίας 973. ἒ ἒ ἒ 976. τὸν σὸν-πάντ' 979. Σησάμου vs. 981 in duo divisus, quorum alter sic scriptus: ὦ δαΐων 989. μυριόνταρχον 991. Διαΐξίν τ' 992. ἱππιάνακτας 993. Λυθίμναν 995. ἔταφον bis. 996. ὄπισθεν 997. ἠγρόται 1003. δι' αἰῶνος 8. δὴ γένος τὸ 9. οὐ στρατὸν 10. πέπ.; 11. τί δ'; οὐκ ὄλωλε 14. in duo divisus; alter sic legitur: τάνδε τ' αἰστοδέγμονα. 15. σεσ. interrogative sumitur et Choro assignatur. 24. ἐπέβ. 31. Φίλων ἄταισι 37. in duo div.: ὀτοτοτοτοῖ 44. 45 sic ordinati et scripti:

'Οτοτοτοτοῖ.
Μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται
Καὶ στ. πλαγά.

46. κόπ. 49. γοεδνα 52. ἀκμῇ 55. γοεδνα 59. ὀτοτοτοῖ 61 et 65. δυσβαΰκτος 62. ἰὼ δὴ 63. ἰὼ δῆτα.

Agamemn. vs. 7. uncis inclus. 32. πεσόντα 37. φθογγὴν 69. ὑποκλαίων, οὐθ' ὑπολ. 72. ἀτίτᾳ 77. ἀνάσσων 78. "Αρης 81. ἀρείων, vs. 90 uncinis inclus. 97. δυνατὸν 103. θυμοβόρον φρενὶ 105. ἐκτελ.-καταπνέει 107. ἀλκὰν σύμφ. αἰὼν, 112. αἶαν, vs. 114 seq. sic scripti:

Βασιλεῦσι νεῶν,
'Ο κελαινὸς, ὅ, τ' ἐξόπιν ἀργίας,
Φανέντες ἴκταρ μελάθρων,

124. πομπούς τ' ἀρχοὺς· 125. οὕτω δ' εἶπε vs. 132 seq. ita scripti:

Θεόθεν κνεφάση
Προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας
Στρατευθέν. οἴκῳ γὰρ ἐπί-

138. ἀετῶν 140. τόσσον 141. δρόσοισιν 144. αἰτεῖ 145. 146. sic digesti:

Δεξιὰ μὲν, κατά-
μομφα δὲ φ. στρουθῶν.

150. ἔχειν. praecedenti versiculo junctum. vs. 151. 152 in unum contracti. 153. τέκτονα σύμφυτον, 154. δεισήνορα vs, 156. 157 in unum contr. 158. 159 in unum contracti. ἀπέπλαγξε 160. 161 in un. contr. 167. ἔχω προσεικάσαι 169. εἰ τὸ μάταν 174. οὐδὲν λ. 181. πάθει vs. 184. 185 ita procedunt:

Μνησιπήμων πόνος· καὶ παρ' ἄ-
κοντας ἦλθε σωφρονεῖν.

et sic in Antistr. vs. 186. 187 ita leguntur:

Δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως
Σέλμα σεμνὸν ἡμένων.

et sic divisi in Ant. 188. τόθ' 189. Ἀχ. 201. Ἀργείων 203. ἄλλο μ. 205. ἔκλαγξεν 216. δὲ omissum. 219. seq.

Παρθενίου δ' αἵματος ὀρ-
γᾷ περιόργως ἐπιθυ-.

vs. 226. 227 ita leguntur:

Φρονεῖν μετέγνω βροτοῖς.
Θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις

231. προτ. ναῶν· vs. 232 seq. sic leguntur:]

Λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους
Παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένιον
Ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς.

Post hunc versum nullum lacunae signum. Vs. 236—264 sub nomine antistrophae δ procedunt. vs. 240—250 sic constituti:

Λαβεῖν ἀέρδην, στόμα-
τός τε καλλιπρῴρου
Φυλακὰν κατασχεῖν, φθόγγον ἀραῖον οἴκοις,
Βίᾳ χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει.

Κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσ', ἔβαλ' ἕκαστον
Θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ,
Πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν
Θέλουσ', ἐπεὶ πολλάκις πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας
Εὐτραπέζους ἔμελψεν.

251. ἀγνὰ δ' 252. τριτόσπ. 254. οὔτ' εἶδον, οὔτ' 258. 259. sic scripti:

Τὸ δὲ προκλύειν,
Ἐπεὶ γένοιτ' ἂν ἤλυσις, προχαιρέτω·

260. τῷ προστένειν 261. συναρθ. αὐταῖς 266. ἔστι 278. σοῦ 287. ἀγγελῶν 291. πανὼν 293. ὑπερτελής τε, 294. ἡδονὴν 295. πείκη 297. ἀφρασμ. 300. μολών. 304. Ἀσωποῦ 314. ὑπερβάλλειν 315. φλέγουσαν· εἶτ' 322. ξυμβ. 329. ἄλειφά τ' 334. φυτ., Παῖδες γερ. 342. δ' omissum. 345. εὖ σέβουσι 352. Θεοῖς δ' ἄν, ἀπλ. 353. ἐγρηγορὸς 376. ἔπραξεν. 381. ἐγγόνους vs. 382. 383 ita digesti:

Ἀτολμήτων Ἄρη
Πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως,

sic in Antistr. 395. φῶς vs. 413. 414 in unum contracti, ut in Antistr. 415. βέβακε 421. ἀφεμένων vs. 442—445 ita constituti:

Οὓς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν
Οἶδεν· ἀντὶ δὲ φωτῶν
Τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται.

vs. 446. 447 ita leguntur:

Ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης
Σωμάτων, καὶ ταλαν-
τοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς,

sic divisi in Antistr. vs. 450—454 hoc modo divisi et scripti:

Ψῆγμα δυσδάκρυτον ἀν-
τήνορος σποδοῦ γεμί-
ζων τοὺς λέβητας εὐθέτου.
Στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄν-
δρα τὸν μὲν, ὡς μάχης ἴδρις·

sim. in Ant. 459. προδίκοις 461. Θῆκας vs. 462. 463 ita divisi:

Ευμορφαι κατέχουσιν· ἐχ-
θρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν.

sic in Ant. 464. ξὺν 465. δημοκράντου 472:

Παλιντυχεῖ τρ. βίου

vs. 482—484 sic digeruntur:

Πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου
Πόλιν διήκει θοὰ
Βάξις· εἰ δ' ἐτητύμως,

485. θεῖόν ἐστι μὴ ψ. 487. παραγγέλμασιν 488 seq. sic divisi et scripti:

Νέοις πυρωθέντα καρδίαν, ἔπειτ'
Αλλαγᾷ λόγου καμεῖν;
Γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει,
Πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι.

500. ἐφήλωσεν 503. τάδε, Ὡς οὔτ' 552. πεπληγμένος 555. στύγος στρατῷ 559. πέπρακται. ταῦτα δ' ἐν π. χρ. 565. οὐ λαχόντες ἡμ. 568. γὰρ κ. γ. λειμωνίαι 585. Τροίαν 594. ξὺν 598. φρενώρων 604. ἕδραις ἐν θεῶν 605. κοιμῶντες 630. τἀληθῆ 632. Ἀχαϊκοῦ 637. ξυντόμως 653. παιᾶνα τόνδ' 654. εὐάγγελον Ἥκοντα 661. ὡρώρει 662. Θρήκιαι 664. ξὺν 668. ναυτικῶν τ' ἐρειπίων 670. ἢ 'ξητήσ. 672. στελοῦσ' vs. 689. 690 ita divisi:

Τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ'
Ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως

sic in Ant. vs. 694. 695 ita divisi:

Τὰν δορίγαμβρον
Αμφινεικῆ θ' Ἑλέναν;
Επεὶ πρεπόντως

sic in Ant. 697. ἁβροπήνων 698. ἔπλευσε 702. πλάταν 703. κέλσαντες vox ἀκτὰς (ut v. 720 αἰῶν') ad seq. versiculum relata. 704. ἀξιφύλλους 708. ἤλασεν 712. τίοντας 713. ἐπέρρεπε 717. πολύθρηνον 720. παμπρόσθη 725. οὗτος 731. 732 ita divisi:

Φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα, σαί-
νων τε γαστρὸς ἀνάγκαις.

sic in Ant. 73. χ. γὰρ τρ. 736 μηλοφόνοισιν 739. δ' omissum. 742. ἄ-τας (non Ἄ-τας) 743:

Παραυτὰ δ'οὖν ἐλθεῖν
Ἐς Ἰλίου πόλιν

sic in Ant. 745. 746 ita divisi:

Νηνέμου γαλάνας, ἀκασκαῖ-
ον δ' ἄγαλμα πλούτου,

sic in Ant. 749. post ἄνθος commate distinguitur, post παρακλ. colo. vox δὲ (ut vs. 761 syllabe μι) ad sequentem versic. relata. 762. τὸ γὰρ δ. 766. κεί. 767 seq. ita divisi et scripti:

Φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις
Μὲν παλαιὰ νεά-
ζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν
Ὕβριν, τότ' ἢ τόθ', ὅταν
Τὸ κύριον μόλῃ.

sic in Ant. 770. νεαρὰ φάους κότον 772. ἀνίερον θράσος 774. εἰδομέναν 775. δυςκάπνοις δώμασιν 777. ἐσθλὰ 778:

Παλιντρόποις ὄμμασι λι-
ποῦσ', ὅσια προσέβα, τοῦ * * *

vs. 787. 788:

Καιρὸν χάριτος;
Πολλοὶ δὲ βρ. τὸ δοκεῖν εἶναι

790. δυσπραγοῦντι 806. πόνος εὖ τελέσασι 817. πληρουμένῳ 830. φρόνημα, μ. κλύαν, 863. κληδόνας 869. ἐπλήθυον 870. τ' ἂν

vs. 871. 872 sic editi:

Πολλὴν ἄνωθεν, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω
Χθονὸς, τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν,

874. κληδ. 884. σύγγ. 889. ὄμμασι 891. ὀνείρασι 893. θωΰσσ. 902. et 903 collocati ut in Schütz. pr. ed. 910. πόρος commate sublato. 926. τε καὶ τῶν 933. ἔρδ. 934. εἴπέρ τις 946.

Ξὺν τοῖς δέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν, θεῶν

948. σωματ. 950. οὕτω 961. οἴκοις-ἄναξ, 962. ἔχειν· π. δ'οὐκ ἐκ. 969. μολών. 972. ἐπιστρωφ. 974. δέ τοι σοὶ 976. δεῖγμα vs. 978 et 990 in

duo divisi, ut in Sch. pr. ed. 979. ἀποπτύσαν 981. ἵζει 982. 983 et 994. 995 constituti, ut in pr. Sch. ed. 984. πα-ῤῥήβησεν 993. κυκλούμενον 996. τι 997. ψύθη 999. γάρ τοι 1004. sic editur: Ἀνδρὸς ἔπαισεν * * 6. τὸ μὲν πρὸ 7. ὄκνος. 11. οὐ δ' 16—19 sic leguntur:

Τὸ δ'ἐπὶ γᾶν πεσὸνθ' ἅπαξ
Θανάσιμον προπάροιθ' ἀνδρὸς
Μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν
Ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;

20. οὐδὲ. 21. τῶν φθιμένων 22. post ἔπαυσεν uncis adduntur ἐπ' εὐλαβείᾳ γε 24 μοῖραν 34. ἀμηνίτως 42. οἱ δ' 58. δέχει 61. τρόπος 66. ἀτιμωθήσομαι 82. παρὸν 88. συνίστ. 89. κάρτιναι 90. πέδον 91. εὖρις 93. μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσσι δ'ἐπιπείθομαι· 94. κλαιόμενα 96. ἦ μὴν 97. μάστ. 99. ἄχθος 101. 102 ita divisi:

Ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον· ἀλλὰ δ'
Ἑκὰς ἀποστατεῖ;

sic in Ant. 104. πόλις βοᾷ vs. 112. 113 et 123. 124 in unum contracti. 113. Αΐδου 117. Ἐριννὺν 120. δορία πτώσιμος 121. ξυνκανύτει β. δ. αὐγαῖς 126. μελαγκέρων 128. δὲ omissum 132:

Βροτοῖς στέλλεται· κακῶν γὰρ δὴ αἱ
Πολυστεῖς τέχναι θεσπιῳδὸν

134. φέρουσιν vs. 135. 136 in unum contracti, sic in Ant. 137. ἐπεγχ. 142. γ' omissum. 143. ἀκόρετος 148. περιβάλοντο γάρ οἱ 164 ἂν omissum. 166 δυσαλγεῖ τύχᾳ μ. κακὰ θρ. 167. κλύειν 168. πόλεος 173. ἐμπέδῳ βαλῶ 180. νύμφης 190. κῶμος 192. δώμασιν 199. ὅρκος, vs. 206 Choro tribuitur. Nullum lacunae signum. 207. ἐμοὶ 213. οὐδέν' οὐδὲν —ἠπλ. 219. μορφώμασι; 225. στροφ. 228. νεῶν τ' 236. Αΐδου 240. πείθω· τί 252. τινὸς—ἄχος 253. κἄρτ' ἄρ' ἂν 255. ἐπίστασαι 258. Λύκει' 267. σὲ 268. ἀγαθῷ 269. ἄτης 271. ἐπόπτ. 274. καλοῦμ. 275. τάλαινα 278. ἀντ' 279 θερμῷ κοπείσῃ φ. προσφ vs. 286, ut vulgo, post 291 legitur. 290. κρίσει; 291. πράξω 294. εὐθυ. 296. τάλαινα 300. οὐ ξένοι χρόνῳ πλέω 302. ἦμαρ 304. 305. pristinus ordo servatus. 324. ἠλ. 325. τιμαόροις,

Ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ.

329. ἂν τρέψειεν· 330. ὤλεσεν 332. πράσσειν 333. δακτυλοδεικτῶν 347. εἴργασθαι 348. κοινωσαίμεθ' 359. τυχὼν λέγω 360. πέρι 363. κτείν. 371. πληθύσμαι 373. πάροιθε 375. πῶς 376. πημονὴν 377. Φράξειεν 379. νίκης 380. ἔπεσ' 385. οἰμώγμασι 389. αὐτοῦ 393. γᾶν, εἰ σπορητὸς 412. καὶ omiss. ὄβριμον 417. νομεύμασιν 419. Θρηκ. 420. τῆσδε χρῆν 423. παρεσκευασμένης 'Εκ 429. λίπος 430. εὐπρέπειαν τίετον — σὲ 433. δίκ. 448. εὐνῆς 449. τίς 451. ἀεὶ 456—458 sic divisi et scripti, ut sint „Ἀνάπαιστοι:"

Ἰὼ, παρανόμους Ἑλένα
Μία τὰς πολλὰς, τ. π. πολλὰς
Ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ.

460. ἐπηνθ. 461. ἥτις 462. οἰζύς. 469. ἐμπίτνεις 472. καρδίᾳ δηκτὸν 474. σταθεὶς 479. αἱματολοιχὸς 480. νείρει 499. μηδ' 506. σὺ deest. 513. πάχνα 522. οὔτ' 525. ἔθηκ'· 526. πολύκλαυτόν τ' 528. Ἀΐδου 532. εὐπάλαμον 536. Δίκη 537. θηγάναισι vs. 538—551 Porsono Ἀνάπαιστοι sunt; vs. 538 et 548 litteram H praefixam habent. 541 νῦν uncinis inclusum. 548. ἐπιτύμβιος 549. αἶνος 560. χεῖρε 569. χρησμόν. 574. αὐθένταισι 576. μοι, δ' 580. ἄχη 583. ἐκτίνοντα 590 seq. ut vulgo. 595. ἔθρυπτ' — καθήμενος 599. ἄπο 613. τόνδε φῂς · 631. ἠπίοις 632. Φανεῖ 637. ἢ 641. κριθῶντα 643. τί δὴ τὸν 644 σὺν, 646. βλέπει 656. ὑπάρχει 657. στείχε θ', οἱ γέροντες, ἤδη πρὸς 658. ἔρξαντα καιρὸν 659. τῶνδ' ἅλις γ' ἐχοίμεθ' ἂν, 662. ματαίαν 671. θαρσῶν.

Choeph. 13. μειλίγμασιν 15. στείχειν 25. λινοφθόροι 31. ὀνειρόμ. 33. Φόβῳ 35 κριταί τε vs. 40, ut vs. 52, in duo divisus et sic scriptus:

Τοιάνδε χάριν ἄχαριν,
Ἀπότροπον κακῶν,

45. ἐκβαλλεῖν 46. τί γὰρ λυτρὸν πεσ. Antistrophe β' inde a vs. 52 usque ad vs. 80 decurrit. 60. τοῖς 61. τὰ δ' ἐν 62. μένει, χρονίζοντ' ἄχη βρύει· 64. δι' αἵματ' ἐκποθένθ' Versiculi 65—80 divisi ut in Schützii prima editione. 65. πέπηγεν, οὐ διαῤῥύδαν 66—68:

Διαλγης ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον
Παναρκέτας νόσου βρύειν.
[Τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νὺξ.]

70. χαιρομυσῆ 71. ἰοῦσαν ἄτην 76. πρέποντ' ἀρχαῖς 79. ματαίοισι 88. τῶνδ' οὐ παρέστι 97. τῆςδ' 109. ἄρ' 113. κἄφρ. 121. κηρύξας 123. δ' ὀμμ. 126. κἀγ. 141. ἀντικατθανεῖν 142. κακῆς 151. καιῶν, κεδνῶν τ' 153. κλύε vs. 155 seq. sic procedunt:

Ὀ. ἰὼ· τίς δορυ-
σθενὴς ἀνὴρ, ἀναλυτὴρ δόμων,
Σκύθης, τά τ' ἐν
Χεροῖν παλίντον' ἐν ἔργῳ βέλη
'πιπάλλων Ἄρης,

Post vs. 161 nullum lacunae signum. 168. πῶς οὖν παλ. 173 αὐτοῖσιν ἡμῖν 182. δίψιοι 183. ἄφραστοι 189. δ' ὅπως 194. ἀλλ' εὖ σαφηνῆ τόνδ' ἀποπτύξαι 197. τιμὴν vs. 203. 204 et 206 uncis non inclusi. 214. σ' ἐκπαγλουμένην 221. προὐννέπω. 222. μὲν νῦν vs. 226, qui ξυμμ. et κάρα praebet, post v. 223 legitur. 229. εἰς δὲ 233. σωτηρίου 235. ὄμμα — ἔχον 237. τε καὶ 240. ἦσθ', ἐμοὶ σέβας 242. μοι 244. ἀετοῦ 247. ἐντελὴς 252. καὶ τοῦ 255. ἀετοῦ 271. λέγων, 272. ἀποχρημ. 273. φίλη 276. τάσδε 280. τε φωνεῖ 282. ὁρῶντα 291:

Μῆνιν δέχεσθαι, οὔτε συλλύειν τινά.

295. πέποιθα - ἐξεργαστέον 303. μοῖραι, 308. δίκη vs. 312—474 fere divisi, ut in Schützii prim. ed. 1794; a qua quae discedunt haec sunt. 328 (ed. 1.) τὸ πᾶν, 329. κλῦθί νυν 331. τοί σ' Caeterum vs. 331—336. Oresti tribuuntur. 336. ἄτα; 341. φίλον κομίσειεν 347. ἐπιστρεπτὸν et κτίσας 359. πεισίμβροτόν τε βάκτρον. 360. Τρωΐας 361. τείχεσσι 362. μετ' ἄλλων 364. οἱ κτανόντες v. 371 sic legitur:

Μείζονα φωνεῖς· [ὀδυνᾶσαι γάρ.]

372. μαράγνης 381. χειρὶ, — τελεῖται· nullum παρενθες. signum. 387. ποτᾶται·. 389. δριμὺς ἧται καρδίας 391. καὶ πότ' ἂν 392. βάλοι; 397. σταγόνος 400. πρότερον 404. ἴδεσθ' 410. μου vs. 415—417 in duo contracti:

Τί δ' ἂν εἰπ. τυχ. ἄν; ἢ τά περ
Πάθομεν ἄχθ. π. γ. τ. τεκομένων;

418. σαίνειν, 423. πληκτά. 433. ἀρὰ τίσει, 437. ἐμασχαλίσθης δέ θ', ὡς τόσ' ἔδυ. 438. ἅπερ — θάπτει· 439. κτεῖναι 441. κλ. πατρῴους δύας ἀκί-

μόας. hic versic. unc. non inclus. vs. 442, πατρῷον praebens, Electrae assignatur. 444. πολυσίνους 447. Φρεσὶν 451. ὀργᾶ 453. Φίλοις. et hic versiculus Electrae tribuitur. 458. ξυμβάλλει v. 460—475 Electrae adscribuntur. 469. ἑκὰς 472. ὅδ' 475. παισὶν vs. 479—481 (ed. noviss.) Electrae tribuuntur. 481. ἐν πυροῖσι 485. γαῖ vs. 493—495 Electrae assignantur. 493. δίκην 494. βλάβας 501. κληδόνες 502. ὡς 503. λίνον 504. ὑπὲρ σοῦ Post vs. 505 additur:

Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον,

506. τύμβου τῆς 517. οἶσθ', ἐμοὶ 524. ἐν 527. πῶς ἄτρατον οὐκ ἄρ' 531. ἀνῆλθον 537. τοί νιν ὥστε 538. ἐμοί,

Ὄφις τε πᾶσιν σπαργάνοις ὡπλίζετο

540. ἐμὸν 558. Παρνησίδα 560. καὶ 564. ἀπείργετε, 565. παρών; 574. σὺ δ' οὖν 576. ὑμὶν δ' 577. θ' ὅπου 581. δεινὰ καὶ δειμ. ἄχη 582. πόντιαι τ' 583. βροτοῖσι vs. 584. 585:

Πλάθουσι, βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι.

Λαμπάδες πεδάοροι,

586. κτηνά τε 588. Φράσαι 590. τίς 592. παντόλμους 593. ἄταισι σ. βροτῶν, 594. ξυζύγους θ' ὁμαυλίας; 595. ἀπέρω-τος 597. βροτῶν 606. διὰ 608. ἀλλὰ 612. χρυσεόδμ. 616. πνέονθ' ἐ 618. ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμεσθ' 619. πόνων, ἀκαίρως δὲ, δυσφ. 622. ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ, 623. ἀνδρὶ δήοισιν ἐπικότῳ σέβας· 624. τίων δ' 625. γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν. 628. εἴκασεν 629. τὸ δεινὸν αὖ Λ. πήμασιν 630. ἄχει 634. τὸ δ' vs. 636 in duo divisus:

Διαὶ Δίκας.

Τὸ μὴ θέμις γὰρ, οὐ

637. πέδον 640. παρεκβάντες 642. Αἶσα φασγανουργός· vs. 643 in duo divisus ita legitur:

Τέκνον δ' ἐπεις-

Φέρει δώμασιν,

645. τίνει 648. τίς ἔνδον; ὦ παῖ· 650. Φιλοξένη 'στιν Αἰγ. βία. 651. εἶεν, ἀκούω· ut in prima Sch. ed. 657. ἄγκυραν 659. γυνὴ, τόπαρχος 661. λόγους 687. ἄρα 690. Φίλων 691. εὐβόλως 692. πηλοῦ 699. δ' abest. 702. ἀξίως vs. 709 uncin. non inclus. κακ. 716. Ὀρέστῃ; 721. πειθώ vs. 722:

Ξυγκαταβῆναι, χθονίαν δ' Ἑρμῆν
Καὶ τὸν νύχιον τοίσδ' ἐφοδ.

725. ἀνὴρ 741 τυχόντ'. post. vs. 745. nullum lacunae sign. 752. εἴ-τις 753. αὐτάρκης 754. πρόμ. 763. τί πῶς; 768. γαθ. 769. ἐν ἀγγ. γ. κ. ὀρθοῦται λόγος. 770. ἠγγελμένοις. 772. γ' abest. 777. πείσομαι 779—829. Ex hoc carmine ea tantum commemoramus, quae a Sch. prim. ed. discedunt. vs. 779—789 et 790—800 (ed. pr.) Porsono antistroph. sunt, reliqua monostrophica. 781 (ed. pr.) δέ μοι 785. δηχθρῶν 787. ἄρας 802. τόδε κ. κτάμενον 812. κρύπτ'. 814. ἐμφανέστερος 820. εὖ, vs. 823. 824 in unum contracti. 825. 826 sic scripti:

Ἐπαΰσας πατρὸς ἔργῳ, θροούσᾳ
Πρὸς σὲ, τέκνον, π. αὐδάν,

828. φρεσὶν 829. σχέθων, 830. τοῖς θ'-φίλοισι, 832. χάριτος ὀργὰς 837. (ed. noviss.) ἢ versui 840 littera A praefixa 842. αὐτὸς 845. κληδὼν. 848. κἀπ. 867. καινοί μοι 872. ὥστ' 878. λόγῳ 892. δὴ τὰ 898. ξυγκ. 900. νῦν δὲ 906. δορυξένους; 916. φυλάξαι 919. τόνδε σ' ὁρίζει 920. ἐθρ. ὄφ. 921. ἢ 931. ἔλακε 935. τριβὰς 936. ὑπὰ 940. δὲ μ. 945. ἐν vs. 946—949 sic procedunt:

Τάπερ ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσσιος,
Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὄχθει·
Ἄξεν' ἀδόλως δολίαν
Βλαπτομέναν ἐν χρόνοις
Θεῖσαν ἐποίχεται.

953. παρὰ-μέγα τ' ἀφῃρέθην 954. ψάλιον 957. 958 sic leguntur:

Χαμαιπετῆ σε κεῖσθ' ἀεί,
Τάχα παντελὴς χρόνος ἀμείψεται

959. ..ύσος 960. ἅπαν ἐλατήριον. τύχα δ' 963. μετοικοδόμων 964. παρὰ 976. ἴδοι 982. ὡς 986. ἢ 987. σήπειν 989. καὶ 993. τοιοῦτον ἂν 994. κἄργ. vs. 999—1002 ita procedunt:

Αἶ, αἶ μελέων ἔργων·
Στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.
Ἔ, ἕ, μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

vs. 1002—1009 Choro tributi. 3. φάρος 6. αὐτὸν 9. νίκας 10—13 sic divisi et scripti:

Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
Διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται·
Ἐς μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἥξει.

14. γ' ἂν 15. ἡνιοστρόφου 17. φόβος 18. ἠδ' ὑπ. κότῳ 34. καὶ μαρτυρεῖν μοι, λεὼς 36. κληδόνας λιπών. 37. μήτ' ἐπιζευχθῇς 38. μήτ' 42. Φαιαχ. 44. πατρὶ, 52. εἴσω καθαρμός. 67. εἴπω. 69. μετακοιμισθὲν —

Eumenid. 4. τίς. 6. χθον. 7. δίδωσιν ἣ 38 γραῦς, οὐδὲν· ἀ. μὲν οὖν· Post vs. 49 nullum lacunae signum. 58. οὐ δή τις 68. πεσοῦσαι δ' 69. γραῖαι, π. 71. κἀγ. 86. ἐπίστα 92. Ζεὺς τόδ' ἐκ νόμων 103. ὅρα δὲ σέθεν 108. νυκτὶ σεμνὰ 114. ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς 115. ψύχης, 117. ἀνὴρ 118. φίλοις γάρ εἰσιν οὐκ ἐμοῖς 123. συναμ. 130. ὀνείδεσι 132. σὺ δ' 133. ἀτμῷ 144. πέλη 155. δαμίου. 156. βαρὺ τὸ περίβαρυ 163. αἱρούμενον 165. ἔχρανας 168. μοίρας 169. τε 170. φυγὼν, 172. ὢν, ἕτερ. 173. ἐκείνου 182. ἀποφθοραὶ 183. παίδων, κακοῦ τε 184. λευσμόν τε 195. εἰς 196 λόγου 198. πέμψαι τί μή; 199. κἀπ. vs. 207, signo interrogationis in punctum mutato Eumenidibus assignatur. 208. ἢ — ἠρκέσω 211. γίνεται 212. μορσίμη, 213. ὅρκου 'στὶ μείζων 214. ἢ 215. γενέσθαι 221. πόνον πλέον 224. παρὰ 226. καὶ 228. κἂν 229. ἣν 233. τε πρὸς 238. αὐτοῦ 247. καταπτακὼν. 253 οὐκ ἀλκ. vs. 263. 264 in unum contracti sic leguntur:

Ἀντιποίνους τίνῃς μητροφόνας δύας.

265. ἄλλον 267. τοκέας 269. Αΐδης 270. ἔνερθε 281. ὅστις 288. Λιβυστικοῖς, 298. δαιμόνων σκιά. 305. δεδοίκηκε 307. ἅμα, 309. τοὺς-προσνέμοντας 312. ἀλιτρῶν 318:

Νὺξ ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν,
Ποινᾶν κλῦθ'·

320. τίθησι 329. 342. αἰὼν vs. 343. 344 ita divisi et scripti:

Γιγνομέναισι λάχη
Τάδ' ἐφ' ἀμὶν ἐκράνθη.
Ἀθανάτων δ' ἀπέχειν
Χέρας, οὐδέ τις ἐστὶ

sic in Antistr. 346. παλλ. δὲ π. 347. αἰὲν abest. 351. ἐπὶ τὸν, ὢ, 352. κρατερὸν ὄνθ', ὅμως 353. μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου 354. τινὰ 355. θεῶν-λιταῖς 360. ἀλωμένα 361. ἄγκαθεν 373. γάρ· 374. δὲ vs. 379. 380 in unum contracti; sic in Antistr. 383. δέδοικε 387. ἐστιν abest. 391. κληδόν. 392. τὴν καταφθατουμένην 402. ἐστέ· 405. ὀρωμέναις 406. μορφώμασι 410. νυκτὸς αἰανῆ 412. κληδ. 418. ἢ-ἐπιῤῥοιζεῖ 423. θέλει 425. δὴ, 427. κρῖνε 428. κἀπ' 429. ἀξίαν ἐπ. 440. ἐφεζομένη 444. νεοθήλου 454. ἀγρεύμασι 455. δ' omissum. 456. κἀγὼ 461. σύ τ' 466. ὀξυμηνίτου 467. καὶ 474. Post ἐστὶν abest colon. 475. δὲ δυσπήματ' 477. ὁρκίων αἱρουμένους 483. μηδὲν vs. 488. 489 ita divisi:

Πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐ-
χερείᾳ ξυναρμόσει βροτούς.

sic in Ant. 492. μετα τ' αὖθις 500. οὐκέτ' οὐ 501. δέ [τις] 505. ἰὼ 506 ἰὼ, 513. δειμαίνει 516. μηδὲν ἐν φάει 517. καρδίας 520. οὖν abest. vs. 523. 524 sic scripti:

Πάντι μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν,
Θεὸς ὤπασεν, ἄλλα
Ἄλλᾳ δ' ἀλλ' ἐφορεύει.

(sic.) vs. 526 in duo divisus:

Δυσσεβίας μὲν ὕβρις
Τέκος ὡς ἐτύμως·

sic in antistr. 528. πᾶσι 531. αἴδεσαι vs. 533. 534 ita leguntur:

Κέρδος ἰδὼν, ἀθέῳ
Ποδὶ λὰξ ἀτί-
σῃς· ποινὰ γὰρ ἐπέσται,

542. πανώλεθρος δ' 543. παραιβάδαν 544. τὰ π. παντόφυρτ' ἄνευ. 550. θερμουργῷ 551. οὔποτ' 552. δύαις λέπαδνον, 555. ἄϊστος 556. κατειργ. 557. ἤ τ' οὖν * * * διατ. 563. καὶ τῶνδ' 565. τοῦδε σοὶ 566. δόμων 567. ἀνὴρ 571. ἐπίστᾳ 583. βουλεύμασι 58?. πέμπει 593. φόνου 597. πῶς γάρ σ' 600. ξὺν 608 ὃ μὴ, 'κέλευσε 621. νιν 622. ἀμείνον' 623. περῶντι 635. πέδας μὲν ἂν λύσειεν, 648. κεκλημένου 673. Αἰγέως 674. ἀεὶ-δικαστῶν 681 ξυγγ. 682. τὸ, τ' ἦμαρ 683. νόμους, 684. κακαῖς ἐπιῤῥοαῖσι· 687. περιστέλλουσα 692. ἔχει Puncto non distinguitur.

693. τόποις 703. κἄγ. 706. μένων 707. ἤ 709. δίκης 714. τ' abest. 716. χὥτε 717. παλαιὰς δαίμονας 718. οἴνῳ 731. κἂν vs. 736 Choro tribuitur. 737. γάρ-νέμειν 742. ὅδ' 747. ἀνὴρ 759. πράξομεν 760. ὁδοὺς ἀθ. 762. ὀρθουμένων 766. ἔχοις, vs. 768—783 divisi ut in prima Sch. edit. 770. κἀκ 773. ἀντιπαθῆ 775. χθονιαΦόρον 776. ἰὼ 777. ἐπεσσυμένος 780. τί abest. 781. ἔπαθον 782. μεγάλατοι 792. δαιμόνων 795. ἐνδίκου 816. κἀγὼ 818. ὦ 824. τῆσδε τέκροθίνια 825. θόη 826. ἀεὶ vs. 827—836 divisi et scripti ut in prima Sch. ed. 838. γεμὴν (sic) 839. κἀμοὶ 849. θυμώμασι 850. ἐξελεῦσ' 853. μόλις 871. πολισσούχων 873. πειθοῦς 878. τῇδέ γ' εὐμοίρου 885. ξυμΦ. 886. πρὸ παντὸς 893. κἀνέμαν 895. βροτῶν 901. σοῦστι vs. 906. 907 ita scripti:

Τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς, Ἄρης τε
Φρούριον θεῶν νέμει,

913. ἐξαμβρόσαι 920. βαρέων 923 δ' abest. vs. 928. 929 sic divisi:

Φλογμὸς τ' ὀμματοστερὴς Φυτῶν,
Τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων,

930. αἰα-νῆς 932. μῆλά τ' 933. ξὺν διπλοῖσιν 934. χάρα abest. 938. ἐπικραίνει. 942. διαπράσσουσιν vs. 947. in duo divisus sic legitur:

Ἀνδροτυχεῖς βιότους
Δότε, κύρι' ἔχοντες

Eodem modo divisus vs. 966. 948. τῶν μοῖραι 957. πειθοῦς 958. ἐπαπᾷ 967. κοινὰς 970. ἀντιδίδοιεν 971. κοινωΦελεῖ 974. ἄρα Φρονοῦσι 975. εὑρίσκειν 978. ἀεὶ 980. ὀρθοδίκαιον 981. πάντες vs. 982 sic legitur:

Χαίρετ' ἐν αἰσιμίαις πλούτου,

989. χ' ὑμεῖς 1000. ἐπιδιπλοίζω uncis inclusum. 7. αἰνῶ δὲ 14. ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι vs. 18—33 sine strophar. et ant. distinctione plane divisi ut in Schützii prim. editione, a qua discedunt haec. 30 (ed. pr.) Φιλότιμοι 41. μολπαῖς 44. μοίρα 45. μολπαῖς.

Suppl. 3. ναΐον 4. λεπτοβαθῶν 5. δίαν 9. αὐτογενῆ τὸν 14 ἐπέκρανε 18. additum κἀξ ἐπιπνοίας 19. τετέλεσται 24. ὧν πόλις, ὧν 28. δέξαιθ' 39. πατραδελΦίαν 41. ἐπικεκλόμεναι 46. Ζηνὸς ἔΦαψιν· 48. ἐγέννασεν 49. ὄν. τ' 71. νειλοθερῆ 75. κερίας 78. ἢ καὶ 80. δ' ἐτύμως

83. Ἄρης φυγᾶσι 85. εἰ θείη-παναληθῶς 87. πάντα 95. ἀπιδὼν 98. οὔτιν' ἐξοπλίζει, 99. τὰν ἄποινον 104. βρότειον, οἷα 106 τὸ θάλλος 107. φρεσὶν 108. γε omissum. 114. ἐμπρεπῆ versiculum θρεομένη μέλη, quem Sch. delevit, Pors. uncis inclusit. 115. τιμᾷ 117. 128. καρβᾶνα 118. 129. εὐακοεῖς 123. ἐπιδρομῶσ' 135. ἔπεμπε vs. 136. 137 sic editi:

Οὐδὲ μέμφομαι· τε-
λευτᾶς δ' ἐν χρόνῳ
Πατὴρ ὁ παντόπτας

139. 148. μέγα ματρὸς, vs. 145. 146 ita leguntur:

Παντὶ δὲ σθένουσι, δι-
ωγμοῖσι δ' ἀσφαλίας
Ἀδμήτας ἀδμῆτα

152. ἢ 158. τυχοῦσαι-Ὀλ. 172. δ' εὖ κλύοι vs. 173—178 desunt. 179. ἥκετε 189. τεθυμμένος 192. πάγον 193. κρεῖσσον 195. ἱκετ. 196. ξυνων. 197. καὶ τὰ χρεῖ' 200. φθογγῇ 207. Porsonus in iambicis non χορὲν loquentem facit, sed κόρην. 207. φρονούσας 208. μεμνῆσθαι 216. ἠλ. 218. ἰδὼν 219. ξυγ. 224. ἐλευθέροις νῦν 226. σέβεσθ'. ἐν ἁγνῷ δ', 227. ὁμοπτέρων 231. μὴ 'ν Ἀΐδου 232. μάταιον 233 κὰκ.-τἀπλ. 235. τόπον 243. θαυμαστον 245 ὑμῖν 253. γάρ εἰμ' 254. Ἶνις Πελασγοῦ 259. τήνδε 262. τἀπὶ τάδε 265. Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας 279. πάντα 288. ἀστραβιζούσαις 290. κρεοβρ. 292. δ' ἂν τόδ' 299. κρυπτά γ'-παλλακισμάτων; hic versiculus βασιλεῖ tribuitur; tum lacunae signum admittitur. 302. οὐκοῦν-ἐπ' 303. φασὶν 308. τί δ' 315. τί οὖν, 317. οὗ; 320. τοῦδ' 321. πάνσοφον-τοῦτό μοι 322. πεντηκοντόπαις 323. εὐφώνῳ 326. δοκεῖτ' ἔμοιγε 327. πατρῷα 332 μ' omiss. 338. ὤνοιτο 342. 'κδῷς 349. κλῦθί μου 353. Ἠλιβάτοισιν. ἀλκᾷ 364. αἰδόμενος, οὔπερ nullum lacunae signum. 372. ἀστῶν δὲ πᾶσι τοῖςδε 376 νεύμασιν 388. ἱκτ. 389. δυσπαραθέλκτοις 394. ἔχουσι 395. μήτι 396. ὕπαστρον 397. ὁρίζομαι 398. δίκ. 403. τύχοι 412. ὠνωμένον 419. ὃς-Ἀΐδου 431. τλῆς 436. παισὶ τάδε καὶ 438. ἀντιτίνειν 439. οὖν omissum 441. ἐξοκέλλεται 443. γεγόμφωται σκ. 444. στρέβλαισι ναυτικαῖσιν, 446. χρήμασιν-δόμων 447. μείζω-γάμου, 448. ἄλλα vs. 450 451:

Γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος,
Ἀλγεινὰ θυμοῦ καρτα κινητήρια.

462. καλή. 463. λέξον τίν'-ἔσει 464. στόλῳ. 465. ξυζωμ. 470. ξυνῆκας· 474. ἐσβέβηκε 483. σὺ μὲν 495. Φράστορας τ' ἐγχωρίων 496. πολισσούχων θεῶν 504 θεῶν ἕδρας 507. κίοι 508. νεμεῖς 514. ἀλλ' ἡ 515. εὐφημ. 518. φρενί. 520. ξυγκ. 522. πατέρα, ποῖα 530. γενέσθαι· 531. ἄλ. 533. μελανοζυγῆταν 534. πρὸς γυναικῶν 540. ἔνοικοι 542. ἀνθονόμους ἐπ. 555. post τε additum γένη, sed uncinis inclusum. 559. ἱκνεῖται δ', εἰσικνουμένη 567. θείας 576. οἰστρ. Ἰώ; 581. παύεται, 587. τόδε 590. ἐπιβούλους 593. ἐνδικωτέροισι 594. εὐλόγως 595. ἄναξ * * 598. ἀρχὰς 599. κρατύνει· 600. οὔ τινος ἄνωθεν ἡμένου 602. δούλιος 609. ὡς ἂν ἡβήσαιμι 623. ἀμήχανον vs. 634. 635 ita divisi:

Διογενεῖς κλύοιτ' εὐ-
κταῖα γένει χεοῦσας·

sic in Ant. vs. 638—640. sic procedunt:

Τὸν ἄχορον βοὰν
Κτίσαι μάχλον Ἄρη,
Τὸν ἀρότοις

641. ἐν ἄλλοις· 650 καὶ omiss. 654. μιαίνοντα· 656. ἁγνοῦ vs. 657. 658:

Τοιγάρτοι καθαροῖσι βω-
μοῖς θεοὺς ἀρέσονται.

664. ἐπιχωρίοις * * 675. Δί' ὑπέρτατον 681. τίς 683. δαΐζων, 684. ἄχορον ἀκίθαριν, 685. Ἄρην 691. καρποτελεῖ 695. τὼς praecedenti versiculo additum. 696. τ' ἐκ 699. τ' ἐκ 701. Φ. τ' ἀτιμίας τιμὰς 702. τὸ πτόλιν κρατύνει, 707. ἔχουσιν 709. δαφνηφόροισι vs. 730. 731 et 733. 734 Puellae adscribuntur. 732. νιν 733. εἰ βραδύνοιμεν βοῇ 740. εἴτε 742. τέκνα 748. πόλει 749. μεσημβρίᾳ 756. τέκνα 759. ἀπόσχωνται 760. ἐνιέρῳ 762. lacunae signum. 766. κράτος 772. ἐς νύκτ' 779. βουνῖτι 780. φύγωμεν 783. νέφεσι 787. ἄφυκτον-κέαρ 790. μορσίμου 793. χεροῖν additum. 795. πόθεν δ. μ. γένοιτ' ἂν αἰθέρος 796. δι' ὑδρηλὰ γίγνεται 805. τὸ 806. ται 807. ἐλθέτω bis, sed alterum uncis inclusum. 809. τίν' ἀμφ' αὐτᾶς 810. τέμνω γάμου καὶ λυτήρια; In reliquis Porsoni con-

textum cum Schützii prima editione conferam. 823. (ed. I.) et 824 sic leguntur:

Τέλεα δέ μοι πῶς, πελόμενά μοι
Λύσιμα.

826. ὁρῶν 836. 837 sic divisi:

Ταλάντου.
Τί δ' ἄνευ σέθεν θνατοῖς τέλειόν ἐστιν;

839. μάρπτις 841. κάκκας 847. κὰν 856. εἶτ' 872. 873 sic leguntur:

Βαθρείας βαθρείας,
Γέρον. ΚΗ. σὺ δὲ ναὶ, ναὶ

874. βάσει 886. ὑπερθορεῖ 888. οἰζύος 889. οἶ quinquies. 890. ὑλάσκοι 895. ἀμφίστρ. 897. οὐ δαμάζεται vs. 898. 899 ita scripti:

Οἶ, οἶ, πάτερ, βρετίεσσα
Ῥοσάται μαλδαάγει.

900. ἄραχνος 903. 905. Γᾶ et Γᾶς vs. 916. 917 in unum contracti. 923. ὀξὺ omissum. 927. ὧν δ' 929. ἠπλάκ. 934. σέβει 938. κλάοις 941. λέγοις-τάδε. 942. ἐμῷ 945. πῶς φῶ; 950. κἀπολ. 951. χρὴ; 952. ἴσωσον 955. μία 963. αἱρήσει 967. ὀπάοσι 972. εὐτύκους 979. ἀγαθοῖσι 987. εὔτυκος 988. ξυν τ' 991. διεκλήρωσεν 994. Ὀλ. 1001. ἀεὶ 7. εὔτυκον 11. τέρειν' 15. κἄλωρα 25. φύλαξαι 27. Ὀλ. 31. μάκαρας 52. θ' αἰ-πάρεισιν 54. πειθοῖ 56. ἐρῶτον 60. διωγμοῖς; 61. ὅ, τι 69. ἀθελκτόν. 72. ἄβυσσον; 73. signum H. omissum. vs. 76—81 (στροφὴ) priori Semichoro, vs. 82—87 (ἀντιστροφὴ) alteri tribuuntur. vs. 76. 77 ita divisi:

Ζεὺς ἄναξ ἀποστεροί-
η γάμον δυσάνορα

sic in Antistr. vs. 85. 86 sic procedunt:

Καὶ δίκα δίκας ἕπε-
σθαι, ξὺν ἑ. ἑ. λ.